کوډ قاتل

(ناول)

Ketabton.com

ليکوال: فيض الله امين

کال: ۱۳۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	ګوډ قاتل
لیکوال	فیض الله امین
کال	۱۳۹۹
فېسبوک پته	https://www.facebook.com/hafizollahamin.patan

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

ډالۍ

ټولو د علم،پوهي او ادب مينوالو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازدیګر وو،د ځلورو خړو دیوالونو له منځه د ډزو اوازونه پورته شول ، د ټوپک له خولې درې مرمۍ بهر شوې ، له چنارونو مرغیو او بلبلانو د اسمان پر لور وزرې ورپولې ، په کلي کې وېره خواره شوه ، ټولو د خیر دعاګانې کولې ، یوه ډله خلکو چې د جومات ملاامام هم ورسره وو د یو کور په لور منډې کړې ، دروازه یې ټک ټک کړه ، د کور له ننه یو سړي په ډېر غږ اواز کړ:

څوک یی؟

ملاصیب ځواب ورکړ:

زه یم دروازه خلاصه کړه!

دروازه خلاصه شوه ، یو سړی راووت اوږده ګیره، ګرګتو ویښتان، سپین پوستکی یې درلود ، په مخ کې یې ګونځې معلومیدې ، د ځلوېښت پنځه ځلوېښت کالو ترمنځ وو.

د خلکو په لیدو حیران شو پوښتنه یې وکړه:

ـ څه خبره ده! ولې دومره ورخطا یی؟

ملا خوله خبرو ته جوړوله ، له شا څخه یو ځوان اوویل:

ـ زمرکه دا پوښتنه خو موږ له تا کوو ، څه خبره ده موږ د ډزو اوازونه واوریدل؟

ملا د ځوان سره خبره ونیوه:

ـ هو زمرکه ډزې د څه وې! خیر خو وو؟

د هغه رنګ زېړ واوښت ، شیبه غلی وو.

ملا هغه ته اوویل:

ـ وایه کنه زمرکه څه خبره وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک مسکی شو ، هغوی ته یې اوویل:

ـ ښه تاسو د ډزو لپاره دلته راغلی یی!

اول خو ما اوبخښئ ، چې تاسو مې وډار کړئ.

هغه داسې ده ملاصیب ، زما زوی پیداشو نو د هغه په خوشحالی کې ما ډزې وکړې.

ملا موسکی شو ، له ځان سره یې اوویل:

ـ شکر خدایه!

د خلکو په منځ کې غالمغال جوړ شو ، ټولو زمرک ته د زوی پیداکیدو مبارکي ورکوله.

ملاصیب زمرک ته ورنږدې شو ، هغه ته یې اوویل:

ـ زمرکه هغه یو چا رښتیا ویلي چې افغانان پیداکیږي هم په ډزو مره کیږي هم په ډزو ، ډیر خوښ شوم چې تاته خدای تعالی اخر هم زوی درکړ.

د ملا په لومړی خبرې سره ټولو وخندل ، زمرک هم موسکی شو.

ټول د څو شیبو لپاره د دروازې په مخ کې ولاړ وه.

ملا اوویل:

-هلی راځئ چې د خدای یادولو وخت دی!

ټول روان شول ، څوک د جومات په لور څوک د خپلو کورونو په لور.

زمرک کور ته د ننه شو ، د نهو لورګانو وروسته یې لسم اولاد زوی پیداشوی وو له خوشحالی څخه په جامو کې نه ځایده ، اوس د دوه لورګانو او یو زوی پلار وو ، اووه لورګاني یې په ماشومتوب کې د شري او ملاریا مریضیو مړې کړې وې.

زمرک په انګړ کې غږ کړ!

ـ غوټۍ لورې! وه غوټۍ!

غوټۍ غږ نه کوه ،زمرک بیا غږ کړ خو ځواب یې ترلاسه نه کړ ، د کوټې پرلور روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ له سپين مخ او سپينو لاسونو پرته نور ټول اوجود په تور ټيکري کې پټ کړی وو ، سترګې يې د ځمکې پرلور نيولې وې ، لاسونه يې پر سينه ايښي وه ، د پښو ګوتې يې قبلې ته مخامخ وې.

زمرک هغې ته اوويل:

- شاباس لورې ته خو د ملاصيب څخه هم مخکې لمونځ کوې.

له کوټې بهر شو ، انګړ کې د منجو څخه جوړ شوې زاړه کټ باندې کېناست ، بالښت يې ديوال ته ورنږدې کړ ډډه يې اووهله.

غوټۍ سلام وګرځوه ، لاسونه يې پورته کړل لنډه دعا يې وکړه.

جاينماز يې ټول کړ ژر د باندې اووته ، د پلار مخې ته ودريده ، شونډې يې وخوځيدې:

- بابا تا ماته څه ويل!

زمرک هغې ته اوويل:

- لورې د اوداسه لپاره بدني راته راوړه ! او بله دا چې ځانګه لور او مور مې چېرته دي؟

غوټۍ پلار ته اوويل:

- ځانګه د ګاونډيانو کره تللې ويل يې چې د ورور زيری پرې کوم ، او انا جانه مې د مور سره د ننه کوټه کې ده ، د ورور په ترلو کې ورسره مرسته کوي.

هغه اودس وکړ ، غوټۍ ته يې اوويل:

-لورې زما لونګۍ راوړه!

غوټۍ لونګۍ ورته راوړه ، زمرک لونګۍ تاوه کړه د جومات پر لور روان شو.

څو ورځې هغه ته خلکو د زوی پيداکيدو مبارکياني ورکولې ، هغه په خپل زوی باندې د ايمل خان نوم کېښود.

ايمل خان غټې شنې سترګې ، خړ ويښتان او سپين رنګ درلود.

د زمرک يوازينی ورور تراب په دوبی کې مسافر وو ، هغه د خپل وراره له پيداکيدو څخه خبر شوی وو ، له ډېرې خوشحالۍ يې کورته ورځ کې دوه درې ځلې زنګونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهل ، تراب څلور کاله مخکې کوژدن کړې وه ، خو د لوړ ولوړ په خاطر يې له څلورو کالو راهيسې په دوبۍ کې د مسافرۍ شپې سبا کولې ، تر دې وخته يې د ولور نيمايي برخه پرې کړې وه ، غوښتل يې چې کور ته راستون شي او د واده لپاره تيارۍ ونيسي.

***

زمرک بالښت ته ډډه وهلې وه مور يې او غوټۍ د کټ لاندې په غولي باندې ناستې وې ، د زمرک کشره لور ځانګه په کټ باندې د هغه ترڅنګ ناسته وه ، په جيبونو کې يې ورته ګوتې وهلې ، د هغه تليفون ته زنګ راغی ، جيب ته يې لاس کړ ، تليفون يې راواخيست ، په لوړ اواز يې اوويل:

ـ الــو

شيبه غلې وو ، شونډې يې وخوځېدې:

ـ ترابه څنګه يې؟

هغه ارام شو بيا يې تراب ته ځواب ورکړ :

ـ شکر دی ښه دي بابو، ځانګه، غوټۍ، ايمل خان او ورېنداره دې ټول ښه دي.

تليفون يې مور ته ورکړ.

ـ بابو تراب دی غواړي له تاسره وغږېږي.

تراب له مور سره غږيدو ، هغې ته يې اوويل:

ـ بابو ما ټيکټ اوکې کړ(وکړ) ، که خير وو د جمعې په ورځ درځم او رښتيا نن مارکېټ ته لاړم تاته مې بوټان او د لمانځه لپاره جاينماز واخيست ، بابو دعاګانې کوه چې پخير درشم!

د مور له سترګو يې اوښکې رواني شوې:

ـ زويه الله دې پخير راولي ډېر مې ياد شوی يې ډېر وخت دې اووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګه د بابو ترڅنګ ولاړه وه ، له هغې څخه يې تليفون غوښت ، ترهغې يې نه پرېښوده ترڅو يې چې تليفون ورکړ.

ځانګې تليفون غوږ ته يووړ ، په تتوي لهجه يې خبرې شروع کړې:

ـ داده ورورته مې موټر واخله او ماته نانځکه، جوړه، بنګړي او ژاولې.

زمرک کټ کې ناست وو ، خندل يې ،هغې ته يې اوويل: ـ لورې تاخو ټوله دوبۍ ترې اوغوښته!

تراب هغې ته اوويل:

ـ سمه ده زما نانځکې ، درته اخلم يې.

تراب د ټولې کورنۍ سره وغږېدو ټولو ته يې ډالۍ اخيستې وې هغه له څلور کاله او شپږ مياشتې مسافرۍ وروسته کورته راتلو د لس لکه افغانيو ولور له جملې څخه يې درې لکه افغانۍ لا هم پاتې وې خو زمرک د تراب خسر په ډېرې سختۍ سره د لور واده کولو ته راضي کړۍ وو.

د جمعې ورځ وه د هغه پرواز اووه بجې وو ، لس بجې د حامد کرزي په هوايي ميدان کې ښکته کيدو.

د غرمې شاوخوا لس بجې وې ، د الوتکې خدمتګار اعلان وکړ:

ـ ګرانو مسافرو موږ د ښکته کيدو په حال کې يو مهرباني وکړئ خپل قمربندونه مو وتړئ!

ټولو قمربندونه وتړل ، څو شيبې وروسته الوتکه په ځمکه کېناسته.

تراب له الوتکې ښکته شو غټه ساه يې اوويسته ، لاسونو څخه يې سټريا اوباسله ، له هوايي ډګره د باندې اووت ، موبايل ته يې افغانۍ سيم کارت واچولو ، کور ته يې زنګ اووهه:

ـ سلام لالا زه کابل ته ورسيدم اوس له اربوټ څخه د باندې راووتم.

زمرک ځواب ورکړ:

-وعليکم سلام وروره ، شکر چې پخير راورسيدې ،لاره کې خو مشکل نه وه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه لالا هیڅ مشکل نه وه ، پخیر راورسیدم.

زمرک هغه ته اوویل:

ګوره وروره! کابل کې به ډېر پام کوې غله بیخي ډېر دي او بله دا چې له ارپوټ څخه سیده د پکتیا اډې ته موټر ونیسه او هلته د پټان موټر پیداکیږي ډاربک(سیده) همدلته راشه! د ګردیز موټرو کې مه سپاریږه!

تراب وخندل هغه ته یې اوویل:

-سمه ده لالا دومره خو بلد یم پام مې دی ته بې غمه اوسه!

دواړو خدای په اماني واخیسته ، تراب یو بیک شاته واچوه ، ستکبس یې په لاس کې واخیست روان شو.

په کور کې د هغه د راتلو لپاره تیاریاني رواني وې ،

غوټۍ او څانګې د کور انګړ جارو کوه ، د څانګې جارو درنده وه ، پورته کولی یې نه شوه ، له غوټۍ څخه یې د هغې جارو غوښته ، د کور دروازه خلاصه شوه ، څانګې ورمنډه کړه ، غږ یې کړ!

-پلار مې راغی

زمرک وو ، په لاس کې یې څو پلاستیکونه وه.

څانګې پلار ته اوویل:

ـ بابا ماته دې پاپړ راوړل؟

زمرک ټیټ شو ، څانګه یې غېږ کې ونیوه.

هغې ته یې اوویل:

ـ زه مې د نانځکې لور پاپړ کله هېرولی شم ، د واسکټ جیب ته یې لاس کړ د پاپړو خلته یې راوویسته، هغې ته یې ورکړه ، هغه له بازار څخه غوښه میوه او میټایي راوړې وه ، ډېر خوشحال وو له ډېرې مودې وروسته یې ورور کور ته راتلو ، غوټۍ ته یې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ لورې غوښنه مې رواړه کاکا به دې ناوخته راورسیږي ، وږی به وي ، ښه خوندوره یې پخه کړه!

غوټۍ ورغله ، د غوښې پلاستیک یې واخیست، پلار ته یې اوویل:

ـ بابا ټوماټر دې ورسره راوړل ؟

زمرک د هو په ښه سر وخوځوه ، هغې ته یې اوویل:

هغه تور پلاستیک ګورې ، همغه کې ټوماټر دي.

زمرک به شیبه په شیبه تراب ته زنګ وهه ، هغه ګردیز ته رسیدلی وو ، دوه ساعته لاره پاتې وه ترڅو خپل کور او کلي ته ورسیږي ، له ګردیز څخه تر پټان ولسوالۍ پورې دوه ساعته لاره ده.

له هغه سره تر ګردیز پورې دوه کسان نور هم وه ، هغوی ګردیز کې ښکته شول ، تراب مخکې سیټ ته بدل شو ، ډرایور موټر ته حرکت ورکړ.

هغه ډرایور ته اوویل:

ـ لږ ودریږه یو دوه سپرلی راواخله له تش وتو خو ، ښه ده چې لږ صبر وکړې یو څو کسان راواخلې!

ډرایور په زوره وخندل ، تراب ته یې اوویل:

ـ وروره زه له هغو ډرایورانو نه یم چې سپرلی پسې یې سترګې اوځي ، روزي رسان الله دی ، ځو اودریږو نه ، هسې هم ناوخته دی.

تراب ته پرنجې ورغی ، لاسونه یې خولې ته ونیول ، په دوسمال یې خوله پاکه کړه ، شونډې یې وخوځیدې:

ـ بې شکه چې روزي رسان الله دی خو الله تعالی موږ ته لاسونه، پښې ، عقل او سالم اوجود د دې لپاره راکړی چې د هغه عبادت وکړو او خپلې کورنۍ ته حلاله نفاقه پرې وګټو.

ډرایور وخندل هغه ته یې اوویل:

ـ زه نور نه پوهیږم خو زموږ ملایان وایې چې روزی پسې منډې مه وهئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر ټایر په موږه برابر شو ، تراب ټکان اوخوړ ، لږه شیبه دواړه غلي وه ، تراب شونډې وخوځولې چوپتیا یې ماته کړه هغه ته یې اوویل:

ـ ته پوهیږې! زموږ ملایان د نورې نړۍ له عالمانو سره ډېر توپیر لري، دلته خلکو د اسلام ریښتینی مخ نه دی پیژندلی ، دوی ته اسلام یوازې په ږیره او لونګۍ کې ښکاري ، ملایان چې وایي روژې پسې مندې مه وهئ دا خبره بیخي غلطه ده، موږ پوهیږو زموږ خوږ پیغمبر محمدص د مکې ، شام او نورو ښارونو ترمنځ مالونه وړل راوړل او تجارت یې کوه ، تجارت خلک د کټې لپاره کوي او ګټه خلک د دې لپاره غواړي چې روژې پرې لاسته راوړي.

ډرایور د هغه خبرو ته غوږ نیولی وو ، بیا یې پوښتنه وکړه:

ـ ایا دا امکان لري چې له الله تعالی پرته موږ یو کار وکړو؟

تراب دسمال واخیست په مخ یې تېر کړ ، هغه ته یې اوویل:

ـ نه دا هیڅ امکان نه لري ، بې شکه چې موږ له الله تعالی پرته هیڅ کار نه شو کولی ، خو الله تعالی موږ ته داسې نه وایي چې تاسو قرار کینئ زه درته روژې کور ته رسوم .

هغه فرمایې چې تاسو حرکت کوئ زه به برکت کوم .

که چېرته زموږ مخې ته تیاره ډوډۍ ایښې وي ، موږ لاسونه په بغلو کې ټینګ ننوستي وي ، د دې لپاره چې الله تعالی موږ ته ډوډۍ په خوله کې راکوي دا غلطه خبره ده ځکه الله تعالی موږ ته لاسونه د همدې لپاره راکړې چې ویې غځوو ډوډۍ پرې راواخلو.

موږ ته یې دوه لاسونه راکړي ، هر لاس پنځه ګوتې لري هره ګوته څو ځایه بندونه لري ، کولی شو چې څو ځایه یې قطع کړو ، دا د څه لپاره!؟

د دې لپاره چې کله ډوډۍ زموږ مخې ته ایښې وي موږ لاس غځوو ، ترڅو ډوډۍ راواخلو ، کله مو چې لاس وغځوه نو ډوډۍ ګوتو کې راخلو په ګوتو کې یې سره راټلوو که چېرته مو ګوتو کې څو ځایه بندونه نه وی موږ به ډوډۍ څنګه خولې ته جوړوله؟

زموږ لاسونه دوه ځایه قطع کیږي یعنې دوه بندونه لري که چېرته نه قطع کیدی زموږ لاسونه سیده پاتې کیدلی ، موږ به خولې ته ډوډۍ څنګه وړله؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ که چېرته یوازې د لاسونو، ګوتو او په هغو کې څو ځایه جوړو شوو بندونو ته اوګورو نو پوهیږو چې الله تعالی دغه د یو کار لپاره پیداکړي ، بې حکمته نه دي.

که الله تعالی انسان د کار او حرکت لپاره نه دی پیداکړی ، نو بیا یې هغوی ته لاسونه او پښې د څه لپاره ورکول؟

زموږ ملایان وایي چې مرګ په خپله نیټه دی ، له مرګه مه ډارېږئ ، زه هم دا منم ، چې کله الله تعالی اوغوښتل مرګ درته راځي ، خو الله تعالی موږ ته عقل راکړی د دې لپاره چې د ښو او بدو ترمنځ فرق پرې وکړو ، او په دې اوپوهیږو چې الله تعالی موږ ته ژوند د دې لپاره راکړیٔ ، چې ژوند وکړو ، نه د دې لپاره چې خپل ژوند ختم کړو.

تراب ډرایور ته مخ واړوه هغه غوږ نیولی وو بیا یې اوویل:

زه تاته یو مثال درکوم! یوځای کې اور لګیدلی ، زه ورځم ځان ورغورځوم او زه دا وایم چې مرګ خو هسې هم په نیټه دی ، دلته چې ماته الله تعالی عقل راکړی هغه د څه لپاره ؟ خو د دې لپاره ، ترڅو موږ اوپوهیږو ، چې اور انسان وژني ، موږ باید اورنږدې نه شو ،او که بیا هم موږ اور ته ورځو نو ایا الله تعالی به د قیامت په ورځ له موږ څخه دا پوښتنه ونه کړي چې تاته ما عقل د څه لپاره درکړی وو!؟

ډرایور وټوخل هغه ته یې اوویل:

ـ وروره نه ته ملا یې نه زه ملا یم ، دې خبرو کې ګوتې مه وهه ، هغه څه وایې چې د خدای په کارونو او د بیجلی په تارونو کې ګوتې مه وهئ.

تراب وخندل ، له ځان سره یې اوویل: لکه چې زما خبرو خوند ورنه کړ.

ډرایور ټیلیفون له جیب څخه واخیست ، غوږ ته یې نږدې کړ په ټیلیفون کې یې اوویل:

ـ الو مشره څنګه یې! غوښه مې دروانه کړې چې بل چېرې لاړ نشي ، همهلته ودرېږه ، درته به یې وسپارم.

ټلیفون یې قطع کړ ، جیب ته یې واچوه ، راډیو یې چالان کړه ، د خبرونو وخت وو راډیو کې خبر راغی:

(د ډنډپټان ولسوالی اوسیدونکي د مرکز ګردېز او پټان پر لویه لاره د غلو له شتونه سر ټکوي، دوی وایي چې په یاده لاره هره ورځ سلګونه موټر د غلو له لورې اودرول کېږي او د سپرلیو پیسې او نور شیان له ځان سره وړي ، دوی په حکومت غږ کوي چې په دغه لاره دې د غلو مخنیوی وکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډرایور وخندل ، ویې ویل:

ـ دې رزیلانو ته ګوره چې دروغ وایي ، مونږ هره ورځ په دې لاره ځو او راځو تراوسه مو کوم داسې څه ونه لیدل. راډیو یې بند کړه ، میموري کارډ یې ورواچوه د نذیه اقبال دغه سندره پکې راغله:

(اخوا شم که دې خوا شم ولاړه یم حیرانه

دواړه په نشه کې دې خبر نه دې د ځانه

اوف اوف زه به لیونۍ شمه)

د ډرایور په اوجود کې د سندرې په اوریدو سره مستۍ ځپې خوارې شوې ، یو دوه ځلې یې لاسونو ته چکه ورکړه.

تراب ډرایور ته په حیرانۍ سره کتل ، نور په خپلو فکرونو کې ډوب وو ، د خپل کور ورور او مور لیدو ته ورخطا وو ، له ډیرې خوښۍ لاره پرې نه ختمیدله.

موټر به کله ورو او کله تیز شو ، تراب سړک ته وکتل ډیر په بد حال وو ،خوله یې وخوځیده :

ـ توبه خدایه! څلور کاله مخکې خو دا سړک دومره نه وو خراب ، اوس خو بیخي له کاره لویدلی.

ډرایور یوازې وخندل نور د سندرې په نشه کې ډوب وو، لاره زیاته خرابه وه هغه تراب ته اوویل:

ـ ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: تراب

ـ ترابه! ته پوهیږې! زما ډیر ملګري دلته سیدکرم کې دي.

تراب وویل:

ـ ښه ده ، الله دې درته ژوندي لري.

د دوی مخکې یو بل موټر ګرد جوړ کړ ، تراب وټوخل ، شیشه یې پورته کړه.

ناڅاپي درب شو ، د موټر سینه ولړیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډرايور په قهر اوويل:

لعنت خو دې پر داسې سړکونو شي.

ښکته شو ، د موټر لاندې يې سر ټيټ کړ ، تراب ورته کتل بېرته موټر ته وختو، وروسته يې اوويل:

فکر مې وکړ چې د کټاساري مېرمن دې ډاډه کړه(مات کړ) خو روغ دی.

موټر سرعت کم کړی وو ، تراب خوښوړی معلوميده ، د يوې شيبې لپاره به يې سترګې پټې شوې خو چې کله به د موټر ټايرونه په کومه کنده برابر شول ، نو ده به هم ټکان اوخوړ ، سترګې به يې خلاصې شوې.

په ټوله لار همدې خيالونو او سوچونو په مخه کړی وو ، چې څنګه کور ته ورسيدم ، مورجانه مې غېږ کې نيسم ، په مخ او لاسونو يې ښکلوم ، بيا له لالا ښه ټينګه غېږه تاووم ، له ځان سره به غلی مسکی شو.

ډرايور تراب ته پام شو ، هغه ته يې اوويل:

ـ لکه چې ډېر خوشحال يې ؟

تراب اوويل: هونو بعد له ډېر وخته کورته ځم.

ډرايور وخندل او مخې ته يې کتل.

موټر د پوليسو له پوستې تېر شو ، ماښام تياره په لړېدو وه ، لږ وړاندې يې ناڅاپه پام شو ، چې دوه موټرسايکلې د سړک په منځ کې ودريدې ، نقاب لرونکي وسله وال د سړک په منځ کې مخامخ د ډرايور خواته د ټوپک خوله تاوه کړه ، د ودريدو اشاره يې ورته وکړه.

تراب په ورخطايۍ سره ډرايور ته کتل ، ډرايور هغه ته اوويل:

ـ ولسي پاڅون کوونکي دي ، انديښنه مهٔ کوئ!

موټر يې ودروه ، خوله تړلو کسانو د دوی پر سر ټوپکې ونيوې ، تراب ته د راډيو خبر په ورياد شو او پوه شو ، چې ولسي پاڅون کوونکي نه بلکې غله دي ، د يوه غله له لاس څخه يې ټوپک ونيوه ، په دواړو غلو يې ډزې وکړې ، يو يې په پښه اوويشت ، بل يو څخه ټوپک په ځمکه ولويد ، ګوډه ګوډه منډه يې وهله ، له مخ يې دسمال اوغورځيد ، بادامي سترګې يې په رانجه تورې کړې وې، ګرګتو اوږده (تاو رتاو)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویښتان يې درلودل ، پلن ببر لاسونه يې وه ، هغه تېښته کړه ، ډرايور په ځمکه پروت ټوپک ته منډه کړه هغه يې واخيست.

د تراب په لاس کې ټوپک وو ، لاسونه يې رپيدل ، د ډرايور لور ته يې مخ واړوه ، چيغه يې کړه!

ـ هله راځه چې ځو!

ډرايور ولاړ وو ، څه يې نه ويل.

هغه وروړاندې شو: هله راځه چې ځو کنه ولې ولاړ يې!؟

ډرايور لاسونو کې ټوپک نيولې وو ، تراب ته يې اوويل: راځه موټر ته پورته شه ځو حرکت کوو.

تراب د موټر په لور روان شو ، د موټر دروازه يې خلاصه کړه ، له شا طرفه پرې غږ شو!

ـ لاسونه دې پورته کړه ، او ټوپک په ځمکه اوغورځوه!

هغه په حيرانی سره شاته مخ واړوه ، ډرايور يې په سر ټوپک نيولی وو.

د تراب شونډې وخوځيدې:

ـ ته هم د دوی سره يې!؟

ډرايور وخندل:

ـ هو که چېرته تا سرزوري نه وی کړي ، شيان دې دوی ته ورکړی وای ،بيا به ما او تا يوځای کور ته لاړ وای ، خو چې تا په دوی ډزې وکړې ، هغه زما شريکان دي نو زه کله دوی داسې پرېښودلی شم ، اوس نو ته له دې ځايه ژوندی نشې تللی ، ځوک چې زموږ څهرې اوګوري بيا يې ژوند ناممکن دی.

تراب ورخطا او حيران ولاړ وو ، لږ وروسته د پوستې پوليس راورسيدل ، د تراب سترګې د پوليسو په ليدو وځليدې ، زړه يې داډ پيداکړ ، چې ښه شوه پوليس راورسيدل ، چې کله نږدې شول ، له پوليسو سره يو کس ګوډه ګوډه پښه وهله ، د دوی په لور روان وو ، همغه کس وو کوم چې شيبه وړاندې تېښتيدلی وو.

د پوليسو مشر د تراب په ليدو سره په زوره وخندل ، ګوډ سړي ته يې اوويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه بازه دې په تاسې دزې کړې وې!؟

قومندان د تراب مخې ته ودرېد.

تراب هغه ته اوويل:

ـ قومندان صيب دوی غله دي ، غوښتل يې چې زما شيان واخلي ، ډرايور هم ورسره دی.

قومندان په رشخند سره اوويل:

ښه دوی غله دي! بس ته بې غمه اوسه ، زه به يې پل چرخي زندان ته درته ولېږم.

قومندان غږ کړ!

ـ بازه دلته رانږدې شه!

باز ګوډه پښه وهله ، ترخنګ يې ودريد.

قومندان هغه ته اوويل:

ـ دې سړي څنګه دا جرات وکړ ، چې پر تاسو ډزې وکړې؟ په دې خبرې سره د تراب په زړه کې کرنګ شو ، رنګ يې ژېړ واوښت ، هغه ته معلومه شوه ، چې پوليس ډرايور او غله ټول سره يو لاس دي ، د ناهيلۍ کندې ته وغورځيد په زړه کې يې تېره شوه چې نور يې د ژغورلو چانس نشته ، د پوليسو قومندان غټ ببر ويښتان او شاخ برېتونه درلودل ، يو قدم شاته شو ، تراب ته يې په ګېډه کې لغته ورکړه ، قومندان ډرايور او ګوډ باز د سوکانو او لغتو ګذارونه پرې وکړل ، ترهغې چې ښه پرې ستړي شول.

د هغه له خولې څګيروي وتل دوی ته يې زارۍ کولې:

ـ خير دی ما ، مه وهئ ، هرڅه درسره واخلئ ، ما پرېږدئ چې کور ته لاړ شم.

باز ورنږدې شو ، خوله يې خلاصه کړه:

ـ کور ته خو به خامخه ځې ، نه ربښتيا ځې به نه ، ورل کېږی به.

تراب هغه ته اوويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خیر دی ما پرېږدی کور کې مې مور راته په تمه ده.

باز وخندل ، ترې پورته شو.

د هغه جیبونه یې ولټول ، پنځوس درهم او اته زره افغانۍ یې له جیبه ترې اوویستې، تلیفون او نور هغه شیان چې د کور لپاره یې اخیستي وه ټول یې ترې واخیستل.

باز له ډرایور څخه ټوپک واخیست ، د هغه په سر یې کېښود.

د تراب زنې لړزه کوله، د بې وسه انسان په څېر یې له دوی څخه د خلاصون خیرات غوښت ، له بدن یې دم دوک ختلی وو ، سترګې یې ردې راوتلې وې مخې ته یې مور او کور تاویدل.

بیا یې اوویل:

ـ خیر دی ما پرېږدی چې کور ته لاړ شم.

باز ګوتې ته زور ورکړ ، په هغه یې ډز وکړ ، تراب ولویده ، له سترګو یې غټې راڼه څاڅکي پر خړه ځمکه پرېوتل ، سترګو ته یې د مور څلور کاله پخوانی انځور تاویده راتاویده ، وروستی ساه یې اوویسته. سترګې یې سره ورغلې

***

زمرک په اندېښنه کې وو ، تراب باید کورته وختي رسیدلی وای ، درې ساعته کېدل چې هغه ته یې زنګ وهه خو تلیفون یې بند وو.

د کور ټول غړي ورخطا وه ، د تراب مور اودس وکړ په جاینماز پرېوته ، خدای تعالی څخه یې د تراب سلامتیا غوښته.

د شپې نهه بجې وې ، د زمرک زړه بې صبره شو ، مور ته یې غږ کړ:

ـ بابو زه ځم ، ته مه خفه کېږه تراب ورور مې روغ رمټ راولم ، کېدایشي لاره کې یې موټر خراب شوی وي ، زه به یې پوښتنه وکړم.

له کوره اووت ، د ولسوالۍ بازار ته لاړ ،هلته یې د کابل په اډه کې د خپل ورور پوښتنه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول په دې خبر وه ، چې ورور يې په لاره کې د غلو له لورې وژل شوی خو چا هغه ته احوال نه شو ويلی ، زمرک پوه شو چې څه خبره شوې.

ټولو ته يې اوويل: د خدای په خاطر چې هرڅه شوې وي ماته اووايی ، په ورور مې څه شوي؟

يو کس رامخکې شو زمرک يې ګوښه کړ ټوله خبره يې ورته وکړه ، شيبه وروسته د زمرک چيغو په بازار کې د غم شپيلۍ وغږوله ، د کليوالو موټر يې کرايه کړ ، د سيدکرم په لور زمرک او يوڅو نور کليوال ورسره روان شول،مور يې د زامنو په ورکيدو سره په انديښنه کې وه شيبه په شيبه يې ژړل ، غوټۍ يې ترڅنګ ناسته وه ، هغې ته ويل:

- انا جانې ژاړه مه کاکا او پلار به مې راشي.

شپه ناوخته وه خو د تراب او زمرک درک نه وو د شپې دولس بجې وې زمرک او کليوال يې سيدکرم ته ورسيدل د پيښې په ځای کې يوازې وينې پاتې وې د تراب جسد پوستې پوليسو د ولسوالۍ روغتون ته انتقال کړی وو.

دوی روغتون ته ورغلل ، زمرک د تراب له سره څادر لرې کړ هغه ژړل کليوالو تسليت ورکوه

کوم قومندان چې د تراب وژلو کې له باز سره يوځای وو ، زمرک ته يې د قاتلينو د نيولو ډاډ ورکوه.

سهار زمرک او کليوالو يې د تراب جسد واخيست د کور په لور روان شول د زمرک له سترګو په ټوله لاره اوښکې بهيدې.

کليوالو ورته ډاډ ورکوه ، هغه ويل: چې زه به بابو ته څه وايم! هغې ته ما اوويل چې تراب درته روغ رمټ راولم ، په مخ يې د څادر پيڅکه تېره کړه اوښکې يې پاکې کړې.

مور يې ټوله شپه په ويښه او انديښنه کې تېره کړې وه ، د زامنو د راتلو په تمه وه.

د ورځې نهه بجې وې ، د دوی په کور کې بروبار جوړ شو ، د کلي ښځې د تراب جسد راوړلو څخه مخکې د دوی کورته ورغلې وې.

مور يې د ښځو په ورتلو سره ورخطا وه ، لاسونه يې رپيدل ، خبرې يې ستونې کې بنديدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ښځو يې همدا پوښتنه کوله: په تراب زوی مې څه شوي! زوی مې چېرته دی؟ هيڅ ښځې دا جرات نشو کوی چې اصلي خبره ورته وکړي.

د کور ستره دروازه خلاصه شوه ، ماشومانو منډې کړې ، غږ يې کړ!

- هلی تراب يې راوړ!

د تراب تابوت يې د کور په دروازه د ننه کړ ، مور يې د تابوت او کټ په ليدو چيغې کړې ، دومره چيغې يې اووهلې چې د ټول کلي د سترو وړو له سترګو اوښکې وبهيدې ، چيغو يې د اسمان پربښتې وژړولې د کلي مرغانو او بلبلانو د غم سندرې زمزمه کولې.

****

د تراب د مرګ کال پوره شوی وو.

زمرک انګړ کې په زاړه کټ ناست وو ، په فکرونو کې ډوب وو ، د کور دروازه ټک ټک شوه ، هغه خولی په سر کړه ، سترې غونتې د ياالله په ويلو سره له خپل ځايه جيګ شو ، د دروازې په لور روان شو ، غږ يې کړ! - څوک يې!

د دروازې له شا يو کس ځواب ورکړ:

- زه يم ، تورګل

زمرک دروازه خلاصه کړه ، له تورګل سره يې سترې مشي وکړه ، هغه ته يې اوويل:

څه خبره ده تورګله ، څنګه دې پېښنه راوکړه ؟

تورګل اوويل: زمرکه ، نن د اوبو وار ستا دی ، سباته د بر کلي اخترګل وار دی ، ما ويل خبر دې کړم چې بيا ونه وايې.

هغه د تورګل په مټ لاس کېښود ، شونډې يې وخوځېدې: ښه شوه تورګله ، چې راپه ياد دې کړه ،کنه زما څخه خو خپل وار بيخي هېر وو.

تورګل اوويل: زه اوس ځم ، د غواو لپاره واښه راوړم ، ماته کوم خدمت وي امر کوه.

زمرک هغه ته اوويل: تورګله چېرته ځې! چای به دې څکلی وو بيا به تللی وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورګل په خندا شو ، شونډې يې خلاصې کړې: زمرکه ، نن نه کېږي ، قرض دې وي کوم بل وخت.

زمرک کور ته د ننه شو په کټ کې کېناست ، سوچونو او فکرونه په مخه کړ.

مور يې راغله ، ترڅنګ يې کېناسته: زمرکه زويه څه خبره ده خفه معلومېږې؟

هغه مور ته ورنږدې شو ، د هغې لاسونه يې ونيول:

- بابو يوه خبره ما ډېر ځوروي ، کله چې اسلام يو کار منع کړی وي، موږ هغه کار ولې ترسره کوو؟

مور يې وخندل هغه ته يې اوويل:ولې زويه موږ کوم داسې کار کړی چې زموږ دين منع کړی او موږ يې ترسره کوو؟

- بابو اسلام وايي، انسان مه وژنئ ، موږ يې وژنو.

بل انسان ته ضرر مه رسوئ موږ يې رسوو.

د بل چا حق مه خورئ، موږ يې په کيسه کې نه يو.

وايي چې د بدل نکاح نشته موږ يې ترسره کوو.

په اسلام کې د خور لور په بدو کې ورکول حرام دي موږ يې ورکوو.

وايي چې هلک او انجلۍ دې په خپله خوښه واده وکړي موږ د هغوی خوښه په نظر کې نه نيسو.

اسلام ولور اخيستل حرام ګرځولي موږ يې اخلو.

بابو دا نو څنګه مسلماني شوه؟

موږ بيا په کوم دليل جنت ته د تللو ادعا کوو؟

په کوم دليل له الله تعالی څخه د ښې ورځې تمه لرو؟

مور يې غلې وه بيا يې هغه ته اوويل: زويه دا خبرې دې ولې وکړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک اوویل: بابو هسې زړه مو راډک شو ، هغه ملک صیب ، د تراب خسر څو ورځې مخکې راغلی وو ، ویل یې د تراب د مړینې کال پوره شو ، تاسو باید یوه پرېکړه وکړئ.

مور یې په ژاړه شوه له خولې یې د تراب زوی د مرګ دردونه اووتل: اخ ترابه زویه اخ!

زمرک مور په غېږ کې ونیوه هغې ته یې اوویل

- ژاړه مه مورې.

د دروازې ټک ټک شو ، زمرک پاڅیدو ورغی ، د جومات امام وو ، د ملا په لیدو حیران شو ، هغه ته یې اوویل: ملاصیب پخیر راغلې څنګه دې زموږ د خوارانو جونګړې ته زړه وکړ؟

ملا وخندل شونډې یې وخوځیدې: استغفرالله زمرکه دا ته څه وایې! زه خو هر وخت غواړم چې دلته راشم خو ستونزې زیاتې دي ، نه اوزګارېږم ، زمرکه د دې لپاره راغلم چې هغه د تراب خسر نن جومات ته راغلی وو ، ویل یې چې زمرک ته ورشه ، او هغه موضوع باندې خبرې ورسره وکړه.

زمرک اوویل: اه ملک صیب ، تا څه اور اخیستی ، چې تراب ژوندی وو ، راکوله دې نه ، اوس دې بیا صبر نه کېږي.

هغه سوړ اسویلی اوویست

- سمه ده ملاصیب راځه چې څو حجرې ته هلته به وغږیږو

دواړه روان شول ، حجره کې یې د نیم ساعت لپاره سره مجلس وکړ ، وروسته پاڅیدل د زمرک شونډې وخوځیدې ، ملا ته یې اوویل: ملک صیب ته اووایه چې زه بیا په خپله درځم بل چاته به ضرورت نه وي چې راویې لیږي.

ملا اوویل سمه ده زه به ورته اووایم ، هغه د جومات پر لور لاړ ، زمرک د زاړه کټ په لورې روان شو.

کېناست خفه معلومیده ، مور ترې پوښتنه وکړه: زویه څه خبره ده ملاصیب څه ویل ؟

هغه وتوخل: بابو د تراب خسر رالیږلی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يي په ژاړه شوه ، زمرک ورنږدې شو هغې ته يې اوويل: موري ژاړه مه ، کمزورې کيږې ، سينه دې هسې هم خرابه ده ، ټوخی درجګيږي.

(د پښتنو په ډېريو سيمو کې دا رواج دی چې د مړه شوي کس کوژدن به د ياد کس له ورڼاوو څخه کوم کس ځان ته په نکاح کوي پرېښودل او بل چاته ورکول يې بې غيرتي او شرم ګڼل کيږي)

د ورور مرګ، غريبي او بې وسي او له بل طرفه هغه دوديز مجبوريت چې د خپل ورور کوژدن بايد ځان ته په نکاح کړي ، د زمرک ژوند له ستونزو سره مخ کړی وو ، که داسې يې نه وی کړي نو خلکو پيغورونه ورکول ، زمرک همداسې وکړل د تراب کوژدن يې ځان ته په نکاح کړه ، که څه هم د ده خوښه نه وه.

***

ورځې او شپې وتې ، له نوې مېرمنې سره د زمرک د واده کال پوره کيدو.

نيمه شپه وه مېرمنې يې غږ کړ: زمرکه زه ښه نه يم.

هغه زر پاڅيدو ، مور ته يې منډه کړه.

هغې ته يې غږ کړ: بابو ، وه بابو ! اينګور دې ناروغه ده ،

مور يې پاڅيده د هغې ترڅنګ ورغله ، شيبه وروسته يې زمرک ته اوويل:

ـ زويه د ماشوم زيږيدو وخت يې دی ، بايد ډاکټرې ته يې بوځو.

زمرک د واسکټ له جيبه تليفون واخيست ترڅو د موټر واله ته زنګ اووهي ، انتن نه وو سيګنالونه قطع وه ، هغه ته ورپه ياد شوه ، چې پرون طالبانو مخابراتي ستنه په بمونو الوځولي ، خوله يې په قهر خلاصه کړه:

ـ لعنت خو دې ستاسو پردې جهاد شي.

مور يې ورته پام شو هغه ته يې اوويل:

ـ زويه څه خبره ده؟

زمرک سوړ اسويلی اوويست ، ځواب يې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مورې پرون طالبانو ستنه الوزولي شبکې کار نه کوي، غوښتل مې ډرایور ته تلیفون وکړم ، خو نه کیږي.

غوټۍ او د هغې مور د زمرک د نوي مېرمنې ترڅنګ ناستې وې ، څانګه هم راپاڅیده د هغوی ترڅنګ کېناسته.

زمرک څادر په مټ واچوه ، تېزه رڼایې یې له ځان سره واخیسته ، مور ته یې اوویل:

ـ زه بر کلي ته ځم ، چې یو موټر راپیدا کړم.

هغه په لاره تېز تېز قدمونه وهل ، یو کور ته یې غږ کړ ، د کور له منځه یوې زړې ښځې اواز کړ:

ـ څوک یی؟

زمرک ځواب ورکړ زه یم ، زمرک ، اتل مې پکار وو. ښځې هغه ته اوویل:

ـ په اتل باندې څه کوې؟

هغه ځواب ورکړ:

ـ مېرمن مې ناروغه ده ، که موټر تر بازاره پورې راسره بوځي.

هغې اوویل: اتل په کور کې نشته.

زمرک له هغه ځایه روان شو ، یو بل کور ته ورغی له هغه کور څخه هم یوې ښځې ځواب ورکړ زمرک ته یې اوویل:

دوه ورځې مخکې طالبانو د کلي یو موټر د شپې په بم والوزولو ، خاوند مې نشي درسره تللی ، په خپله خو څوک د مرګ خولې ته نه ورځي.

هغه د یو څو نورو کورونو دروازې هم ټک ټک کړې ، خو هیچا موټر بولو ته ، زړه ورسره ښه نه کړ.

چا ورته ویل: چې لاره کې طالبانو ماینونه ځای پر ځای کړي ، چا ویل چې موټر او یا د موټر خاوند په کور کې نشته ، هغه په ناهیلۍ سره روان شو.

کور ته لاړو ، مور یې اوویل:

ـ څنګه شو زمرکه زویه موټر دې راوست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک د نه په بڼه سر وخوځوه وی ویل:

ـ د طالبانو له ډاره هیڅوک راسره نه ځي وایي لاره کې یې ماینونه ښخ کړي.

مور یې شونډې وخوځولې:

ـ الله خو دې طالبان په قهر اخته کړي ، له موږ غریبو خلکو څه غواړي؟

زمرک ناهیلی ولاړ وو ، مېرمنې ته یې کتل د هغې وضعیت خراب وو. له دردە یې چیغې وهلې ، د زمرک مور د هغې ترڅنګ ناسته وه ، د هغې لاسونه یې نیولي وه ، ویل یې صبر وکړه لورې هرڅه به تېر شي.

ټول له هغې څخه تاو وه ، چا خبرې نه کولې یوازې د ناروغې مېرمنې زګیرویو چوپتیا ماته کړې وه.

زمرک بهر له ځان سره یوازې د کټ په څنډه ناست وو.

له کوټې یې د مور چیغې واورېدې:

ـ لورې! لورې!

زمرک ورخطا شو ، منډه یې کړه ، په مور یې غږ کړ:

ـ بابو څه خبره ده ، څه شوي؟

مور یې په ژړغوني غږ اوویل: زویه په لور مې څه کېږي ، باید یو کار وکړو چې هغه ډاکټرې ته بوځو.

هغه تاو راتاو شو ، لاره ترې ورکه وه ، له کوره اووت د سیمه ییزو پولیسو پوستې ته ورروان شو ، کله چې ورنږدې شو له هغې خوا د ټوپک بلوټ اووهل شو ،

د درېش غږ یې واورید ، زمرک ځای پر ځای ودرید.

یو کس ورته نږدې شو ، د ټوپک خوله یې د ده په طرف نیولې وه ، په هغه یې غږ کړ:

ـ لاسونه دې پورته کړه ، څوک یې ، او دلته په دې وخت کې څه کوې؟

زمرک ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زمرک یم ، په کور کې مریضي لرم تاسو ته راغلم ، چې له ماسره مرسته وکړئ.

د پوستې له منځه یو بل کس غږ کړ:

ـ ملګریه موږ ډاکټران نه یو ، ډاکټر ته ورشه!

زمرک اوویل: زه پوهېږم چې تاسو ډاکټران نه یی خو موټر ته ضرورت لرم.

هغه یې پوستې ته د ننه کړ ، هلته یې ټوله خبره ورته وکړه ، شیبه وروسته د سپینې رنجرې ګروپونه ولړېدل

څلور تنه عسکر بدی ته وختل ، یو کس د موټر ستیرنګ ته کېناست ، زمرک د ډرایور ترڅنګ مخکې سیټ ته وختو.

هغه کور ته ورسید ، منډه یې کړه ، مور ته یې غږ کړ:

ـ بابو زه راغلم ، هلی راځئ چې ځو!

کوټې ته د ننه شو ټولو ژړل ، زمرک په حیرانی سره دوی ته کتل پوښتنه یې وکړه:

ـ بابو ولې ژاړی؟ راځئ چې ځو کنه!

مور یې هغه ته اوویل:

ـ هغه مړه شوه

زمرک اوویل: څه! هغه مړه شوه!؟

دیوال ته یې تکیه اووهله ، شیبه په همغه ځای کې ولاړ وو ، وروسته هغې ته ورنږدې شو د مېرمنې سترګې یې پټې وې ، حرکت یې نه کوه ، ساه یې ورکه وه، بیا یې ماشوم ته وکتل هغه هم بې حرکته وو.

د هغه له سترګو اوښکې توی شوې.

د هغې ترڅنګ خاموش ناست وو، ټولو ژړل، د موټر رېنګ شو ، زمرک اوښکې په لستوڼې پاکې کړې ، پاڅیده له کوره بهر شو د پولیسو ترڅنګ ورغی.

پولیسو هغه ته اوویل:

ـ زمرکه څه خبره شوې! راځئ کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک اوويل:

- مېرمن مې مړه شوه.

پوليس هک پک ودريدل ټولو اوويل:

- انا الله وانا اليه راجعون

يو کس رامخکې شو د زمرک په مټ يې لاس کېښود ، هغه ته يې اوويل:

- زمرکه مه خفه کيږه د الله تعالى امر به همداسې وو.

د موټر له باډۍ څخه عسکر غږ کړ:

- قومندان صيب بايد چې لاړ شو هلته ملګري يوازې دي هغوی ته بايد ورشو.

دوی ټول موټر ته وختل د موټر لايټونه ولګيدل او روان شول.

له کوره د ژړا اوازونه پورته کيدل، زمرک ښه شيبه د دروازې مخې ته ناست وو له ځان سره يې وژړل ، بيا يې اوښکې پاکې کړې ، کور ته دننه شو ،کوټې ته ورغی ټولو ته يې اوويل:

- ژاړئ مه ، پاڅيږئ کور پاک کړئ ، نور کارونه سمبال کړئ

زه ځم چې د مېرمنې پلارګانی مې راخبره کړم.

***

د اوړي تکنده ګرمي وه زمرک له ښاره راغی اوجود يې لوند خيشت وو خولو يې په ځان کې وچ ځای نه وو پرېښی ، ايمل خان منډه کړه د زمرک په لاس کې د الف ب سيپاره وه د هغه له لاسه يې واخيسته ، ژر يې د سيپارې ورقې واړولې ، څانګې ته ورغی هغې ته يې اوويل: خورې پلار مې ماته سيپاره اديه کړه.

ايمل خان د کلي په جومات کې سبک شروع کړ.

د ځيرکتيا او تکړه توب صفتونه يې په ټول کلي کې کيدل ، زمرک خپل زوی ته خوشحال وو ، هغه ته يې لوی ارمانونه لرل ، غوښتل يې چې زوی يې ډاکټر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه پټو ته د ويالي پاکولو لپاره تللی وو ، کورته د ننه شو په لاس کې یې لور او بېلچه وه ، لور يې د ديوال په سوري کې ځوړند کړ ، بېلچه يې د کاله په کونج کې ودروله ، پښي او د پرتوګ خولې يې په ختو ککړې وې ، په انګړ کې یې يو خوا بل خوا وکتل ، څوک نه وه غږ یې کړ!

ـ غوټۍ لورې! له غږ سره سم توخي ونيوو.

غوټۍ له کوټې راووته ، د پلار مخې ته ودريده ، هغه ته يې اوويل:

ـ بابا راغلم څه دې ويل ؟

زمرک هغې ته اوويل:

ـ لورې اوبه راوړه چې پښې مو په ختو ککړې دي.

غوټۍ سترګې لاندې وغړولې د هغه پښو ته يې وکتل پوښتنه يې وکړه:

ـ بابا دا ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

ـ لورې د پټو وياله له خاورو ډکه شوې وه هغه مو پاکوله.

غوټۍ اوبه راوړې ، زمرک پښې اومينځلې ، په برنډه کې هوار غولي باندې کېناست

ايمل خان ، څانګه د زمرک مېرمن او مور يې له کوټې راووتل ، ټول يوځاى په غولي ناست وو ، زمرک ايمل خان ته اوويل:

ـ زويه جومات ته تللی وې؟

ـ هو بابا تللی ووم.

ـ افرين زويه تکړه شه چې قران شريف دې ختم کړ ښايسته موټر درته اخلم

ايمل خان موسکی شو هغه ته يې اوويل:

ـ بابا جامې به هم راته اخلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک موسکی شو: سمه ده زویه درته اخلم یې ، د ایمل خان په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې هغه ته یې اوویل: زویه یوه ورځ به ډاکټر یې د مور په لاس به دې د فشار ماشین ایښی وي.

ټولو وخندل د ایمل خان مور له خندا وروسته خفه معلومیده ، زمرک هغې ته پام شو خو څه یې ونه ویل

وروسته چې یوازې شول له هغې څخه یې د خفګان پوښتنه وکړه.

هغې زمرک ته اوویل:

- ستا ارمان دی چې ایمل خان سبق اووایې او ډاکټر شي خو زه ډارېږم ، چې غریبي ستا دغه ارمان نیمګړی نه کړي.

هغې به هر وخت زمرک ته د غریبی یادونه کوله او ویل به یې چې تعلیم پیسو ته ضرورت لري د پیسو لپاره یې د غوټۍ د واده کولو خبره هغه ته کوله خو زمرک یې مخالفت کوه او ویل به یې ولور اخیستل حرام دی زه یې نه اخلم.

زمرک د پولې پر سر ناست وو د مېرمنې خبرې یې په ذهن کې تاویدې ، هغه له ځان سره اوویل ولور حرام دی، نو زه یې څنګه واخلم!؟ له ځایه جیګ شو روان شو په لاره یې همدا سوچونه کول، بیا یې پرېکړه وکړه چې اوس به د غوټۍ ولور واخلم ، کله چې وسي(شتمن) شوم بېرته به یې غوټۍ ته ورکړم.

غوټۍ د شپاړسو کلونو وه خلک یې کله کله مرکې ته راتلل خو زمرک د غوټۍ لپاره باسواده، هوښیار او دیندراه هلک غوښتو ، شتمنه کورنۍ هم اړینه وه ځکه د ایمل خان د تعلیم لپاره باید زمرک په لوړ ولور واده کړې وای ، زمرک غوټۍ د کلي یوې شتمنې کورنۍ ته په اته لکه افغانۍ ورکړه ، د واده موده یې کال وروسته وټاکله او پیسې به یې د همدې کال په موده کې ورکولې ، هغه د لور لپاره د ښې کورنۍ په موندلو او د زوی د تعلیم لپاره د پیسو په پیداکیدلو خوښ وو

***

د زمرک مور ناروغه شوه ، ورځ تر بلې کمزوري کیده. هغه د مور لپاره اندېښمن وو ، هره ورځ یې د کلي ډاکټر ته بوتله ، ګټه یې نه کوله څو ځلې یې د ولسوالۍ روغتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته بوتله خو کومه نتیجه یې ورنه کړه یوخوا غریبي بل خوا د مور رنځ او درد ، زمرک سخت ځوروله ، هغه مجبور شو چې د مور تداوی لپاره د غوټۍ له خسرګانی څخه پیسې واخلي د غوټۍ خسرګانی ورته په لومړي ځل پنځوس زره افغانۍ ورکړې ، زمرک په پیسو د کور لپاره لږ څه خوراکي توکي واخیستل او په پاتې پیسو یې مور خوست ولایت ته د تداوی لپاره بوتله ،

کور یې ایمل خان ته پرېښود ، چې دې وخت کې د پنځو کالو شوی وو.

دوی هلته دوه ورځې تېرې کړې ، مور یې ډاکټر ته بوتله کله چې ډاکټر ته ننوتل ، کاریګر وټوخل ډاکټر هغه ته وکتل ، کاریګر ډاکټر ته اشاره وکړه ، چې د لرې دي.

یعني له لرې ځای څخه راغلي ، (ځینې ډاکټران د پیسو لپاره داسې کار کوي کله چې پوه شي مریض یې د لرې سیمې دی بیا نو ورته ښه پریمانه درمل ورکوي) ډاکټر د کاریګر په اشاره پوه شو ، د زمرک مور ته یې د پنځلس زره افغانیو نسخه ورکړه ، شل ورځې وروسته یې بیا اوغوښته.

دوی کور ته راغلل ، مور یې شل ورځې درمل اوخوړه خو فرق یې ونشو ، درد یې ورځ تر بلې زیاتیده زمرک بیا د غوټۍ خسرګانی څخه د پیسو غوښتنه وکړه هغوی ورته ځلوېښت زره افغانۍ ورکړې ، همغه ډاکټر ته ورغلل ، زمرک ډاکټر ته د مور درد د زیاتیدو اوویل.

ډاکټر په غوسه شو ، د تمثیل پاڼه یې خلاصه کړه. زمرک ته یې اوویل:

ـ کومه نسخه چې ما درکړې وه ، هغه مو په مور سمه نه ده خوړلي نو درد به یې څنګه ارام شي؟

زمرک اوویل: ډاکټر صیب کوم ډول چې تاسو راته ویلې وه همغه ډول ما په خپلو لاسونو مورته دوا ورکوله

ډاکټر پلاستیک ته لاس کړ یو پاکټ ګولی یې راواخیستې د هغه مخې ته یې ونیوې.

ـ دا مو څنګه ورکولې؟

زمرک اوویل: ورځ کې یوه ګولی.

ډاکټر وخندل: ګوره کنه زه دروغ نه وایم ، دا ورځ کې دوه ګولی دي تاسو یو ورکړې.

هغه فکر یوور له ځانه سره یې اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کيدايشي ډاکټر سمه خبره کوي.

ډاکټر ورته دا ځلي ډېر معاينات وکړل ، درمل يې هم ښه ډېر ورکړل ، کله چې زمرک د حساب پوښتنه وکړه.

د حساب مسوول هغه ته د شل زره پنځه سوه اتيا افغانيو اوويل ، هغه حيران شو حسابدار ته يې اوويل: دومره پيسې د څه شي شوې!؟

حسابدار هغه ته د معايناتو نومونه اخيستل:

ـ پلانکی ټيسټ دومره قيمت لري ، پلانکی دومره ، پلانکي درمل دومره ، پلانکي دومره ، حساب يې ورته پوره کړ.

هغه مجبور شو چې ورسره ويې مني ، جيب ته يې لاس کړ پيسې يې ورکړې ، حسابدار اوويل:

ـ اتيا افغانۍ دې ستا لپاره تخفيف وي.

زمرک طرخه خندا وکړه روان شو.

دوی هلته د لږ پاتې کېدلو وروسته کورته راغلل

***

منی وو د خزان سپيره بادونو د ونو نازکې پاڼې غورځولې ، بزګاران په پټيو کې د حاصلاتو په راټولولو مصروف وو ، ايمل خان له خپل پلار سره د پټو په کارونو کې مرسته کوله ، دوی هم د نورو بزګرانو په شان پټو کې مصروف وه.

ايمل پام شو چې ځانګه په منډه د دوی خواته روانه ده. پلار ته يې اوويل:

ـ بابا ځانګه راغله.

زمرک وکتل ځانګه د دوی په لور روانه وه ، کله چې ورسيده نو له ستړيا يې غږ بند بند کيده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بابا بابو ، بابو!

زمرک هغې ته اوویل:

ـ لورې څه خبره ده سم اووایه ، بابو ما غواړي؟

څانګې بیا خوله خلاصه کړه په تتوي لهجه یې اوویل: بابو ته مې دردونه زیات شوي ، له درده چیغې وهي. زمرک زر د کور په لور روان شو ، ګړندي ګامونه یې اخیستل ، کله چې کور ته ورسیدو ، مور یې په بدحال وه ، د کلي ډاکټر ته یې بوتله هغه ورته د ولسوالۍ روغتون ته د تللو اوویل ، هلته یې بوتله ، روغتون کې یې د درد پیچکاري ورکړه ، لږ ارامه شوه، شیبه وروسته یې دردونه بیا راپورته شول ، د روغتون ډاکټرانو زمرک ته مشوره ورکړه ، چې مور دې پیښاور ته د تداوۍ لپاره بوځه ، هغه پرېکړه وکړه چې مور پیښور ته بوځي.

پیښور ته یې د تللو اراده وکړه ، خو له پټیو څخه د حاصلاتو راټولولو وخت وو ، او بل خوا له ده سره پیسې نه وې ، مجبور وو چې مور بوځي ، د غوټۍ له خسرګانی یې بیا پیسې وغوښتې ، هغوی هم ، نه ورته ونه ویلې ، یو لک افغانۍ یې ورکړې ، پټي یې مزدورانو ته په مزدورۍ ورکړل چې هغوی یې ورته راټول کړي.

زمرک مېرمن او مور یې د پیښور په لور روان شول. لومړی کابل بیا ننګرهار ته لاړل ترڅو ویزه ولګوي او د تورخم له لارې پیښور ته لاړ شي ، په لاره کې یې د مور وضعیت نور هم خراب شو.

جلال اباد ته ورسیدل ، د قونسلګرۍ په مخ کې ښکته شول ، هغه په قطار کې ودریده ، د خلکو بروبار ، د پولیسو له لوري د ښځو سره ناوړه چلند، د کمیشنکرانو ګرم تجارت او د مور دردونو هغه مجبور کړ چې له قطار څخه بېرته بیرون شي.

د انتظار پر ځای یې کمیشنکرانو ته پیسې ورکړې ترڅو ژر ویزه ورته ولګوي ، د دریو کسانو د ویزې اخیستو لپاره یې شل زره افغانۍ ورکړې ، ورځ یې جلال اباد کې تېره کړه ، بیا د پیښور په لور روان شول ، پیښور ته په رسیدو سره ډاکټر ته ورغلل ، تېرې د درملو نسخې چې مور یې خوړلې وې ټولې یې ډاکټر ته وښودلې ډاکټر یې د مور معاینات له سره وکړل ، له معایناتو وروسته ډاکټر زمرک اوغوښت هغه ته یې اوویل:

ـ تاسو مو مور ته سخت او بې ځایه درمل زیات ورکړي حالت یې ځکه دومره خراب شوی ، او بله دا چې مور دې باید عملیات شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک د ډاکټر په دوهمه خبره پوه نه شو ډاکټر ته يې اوويل:

ـ ډاکټر صيب دا عمليات چيشی دي؟

ډاکټر وخندل هغه ته يې اوويل: افريشن يادوم

هغه د دې خبرې په اوريدو سره حيران شو ويې ويل:

ـ د کوم ځای افريشن ډاکټر صيب؟

ډاکټر هغه ته اوويل:

ـ د مور د زړه ولونه دې بند دي که افريشن نه شي ستونزه يې نوره هم ډيريږي ، او دغه افريشن خطرناک هم دی پنځوس فيصده يې د مرګ ويره هم شته.

زمرک غلی وو

ډاکټر هغه ته اوويل:

ـ ته مشوره وکړه او د روغتون د عملياتو بخش له مدير سره بيا پرې وغږيږه.

هغه باندې اووت ، له ډېر فکر کولو څخه وروسته يې له ځان سره اوويل:

ـ بله لار نشته بايد چې د مور افريشن وکړم.

د عملياتو مسول کس ته ورغی ، خبرې يې سره وکړې ، مسول کس د عملياتو لګښت په اړه زمرک ته اوويل:

ـ ښاغليه په افريشن باندې څلور لکه کلدارې مصرف راځي. د زمرک رنګ ژېړ واوښت په مخ کې يې وينه نه وه ، پښې يې په ځان پورې تولې کړې په حيرانی سره يې اوويل:

څلور لکه کلدارې!؟

مسول کس ځواب ورکړ:

هو صيب همدومره مصرف درباندې راځي.

زمرک اوويل:

سمه ده زه بيا راځم له ځايه پورته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غوټۍ خسرګانی ته يې زنګ اووهه د مور د عمليات کيدو يې ورته اوويل ، د هغوی ځواب منفي وو ، د څلور لکه کلدارو پيداکيدل ورته ستونزمن وو.

هغه ناهيلی وو ، باندې اووت جومات ته لاړ ، اودس يې وکړ د لمونځ څخه وروسته په جومات کې ناست وو. سوچونو او فکرونو په مخه کړی وو.

موبايل ته يې زنګ راغی ، د غوټۍ له خسرګانی څخه وو ، ځواب يې ورکړ

هغه ته يې اوويل:

- زمرکه پيسې مو له بل چا څخه په قرض اوغوښتې په دوه ورځو کې به يې درته وليږو.

د زمرک سترګې وځليدې ، له خدايه يې شکر اوويست.

دوه ورځې يې د پيسو لپاره انتظار وکړ ، پيسې يې تر لاسه کړې د مور عملياتو لپاره يې وخت واخيست.

مور يې د عملياتو لپاره کوټې ته د ننه کړه ، هغه اودس وکړ خدای تعالی ته په سجده شو له هغه څخه يې د مور شفاء او سلامتيا غوښته ، پس له اوږده عملياته ، ډاکټر د زمرک مخې ته ورغی ، هغه ته يې د مور د برياليو عملياتو اوويل ، زمرک ودريده له سترګو يې اوښکې توی شوې ، ډاکټر يې په غيږ کې ونيو له خدايه يې شکر اوويست.

څو ورځې يې پيښور کې تېرې کړې ، مور يې له پخوا ښه شوې وه.

ډاکټرانو له روغتون څخه روخصت کړل ، دوی د کور په لور روان شول زمرک په جيب کې پيسې وشميرلې ، له څلورلکه کلدارو او يو لک افغانيو څخه پنځلس زره افغانی او اته زره کلدارې ورسره پاتې وې ،

کور ته راغلل

د کلي خلک او د غوټۍ خسرګانی يې د مور پوښتنې ته ورغلل ، د غوټۍ خسرګانی له موقع نه په استفادې سره زمرک د واده د بندوبست خبره ورياده کړه ، هغه ورسره اومنله خو د واده لپاره يې بايد چې غوټۍ ته شيان اخيستي وای ، د غوټۍ خسرګانی پوهيده چې له زمرک سره پيسې نشته ، کومې پيسې يې چې په دوی پاتې وې هغه يې هم ورکړې ، چې د واده لپاره تياری پرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک پټو ته لاړ ، د توت ونې لاندې سیوري ته یې پناه یوړه ، غلی ناست وو ، فکرونو په مخه کړی وو.

غوښتل یې چې د غوټۍ په پیسو د ایمل خان تعلیم وکړي ، خو ډېرې پیسې یې د مور په ناروغی باندې مصرف شوې ، او کومې چې پاتې وې هغه یې د غوټۍ د واده لپاره ساتلې وې.

همدا سوچونه او فکرونه یې کول ، یو کس له ورایه پرې غږ کړ ، زمرکه څنګه دې توت ته ډېره وهلې او داسې خپه خپه ناست یې ؟

زمرک پورته شو ویې خندل:

نه تورګله خفه نه یم هسې ماته پوښتنه پیداشوه د هغې په فکر کې ووم. تورګل موسکی شو هغه ته یې اوویل : زمرکه دا څنګه پوښتنه ده چې ته یې دومره د فکر په سمندر کې ډوب کړی یې؟؟

ـ تورګله هسې ما فکر کوه کوم کار چې موږ غواړو هغه نه کیږي بلکې کوم کار چې موږ نه غواړو هغه پیښیږي ، چې دا ولې!؟

ـ زمرکه ته غواړې چې تقدیر بدل کړې!؟

ـ انعوذبالله تورګله دا څه وایې ، تقدیر خو د هر انسان لپاره د نړې پیداکیدو څخه مخکې لیکل شوی نو زه یې څنګه بدلولی شم!؟

تورګل په خندا شو هغه ته یې اوویل: ګوره زمرکه ښه پوهیږې چې موږ ته هرڅه پیښیږي ، هغه مخکی له مخکې زموږ په تقدیر کې لیکل شوې دي ، نو بیا ولې موږ وځوریږو؟ موږ به د ژوند لپاره هڅه کوو خو خوړ هیڅکله نه ، ځکه چې موږ په تقدیر ایمان لرو او په دې ایمان لرو چې انسان ته هر پیښیدونکی خیر او شر د الله تعالی له لورې دی.

زمرک هغه ته کتل شوندې یې وخوځیدې: واه تورګله واه له تانه خو سم ملا جوړشوی.

ـ زمرکه ته هم ښه وایې خو اوس راځه چې بېرته بزګاران شو ، دواړو وخندل ، له ځایه پاڅیدل ، روان شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د ژمي موسم وو ، د غره په غزيدلو درو کې د ډزو اوازونو د خاموشی موسم ته تېکان ورکوه.

ښکاريانو د ښکار لپاره خپلې مرمۍ ساتلې ، د ژمي په ارامه، يخ او له وزګارتيا ډک موسم کې يې د ټوپک له خولې ايستلې. وحشي ژوي د ځنګلونو په وهلو سره کم شوې وه، مشرانو به ويل:

- پخوا وختو کې غرونه په ځنګلونو پوښل شوې وه له پړانګانو ، بيزوګانو ، ليوانو ، هوسيو او الوتونکو مرغانو ډک وه ، خو کله چې روسانو په افغانستان يرغل وکړ له هغه وخت راهيسې د ځنګلونو وهل شروع شول او دغه ژوي هم په ورکيدو شول.

د ختينو کورونو له سره د بخاريو تور دود پورته کيده. کلی ارام وو ، د واورې غټ پوڅکي وريدل ، د غرونو سرونه په وربځو کې پټ وه ، د ځنګل ځناورو په خپلو اوازونو سره د کلي چوپتيا له منځه وړه.

د زمرک د کور يوه کوټه څڅيدله ، له کاګېل(ختې ورکولو) څخه يې بام پاتې شوي وو ، هغه بام ته وختو په سوري ځای يې خاوره هواره کړه ، څڅيدل يې لږ څه ودريدل ، کومو ځايونو به چې څاڅيدل شروع کړل څانګې به هغه ځای ته لوښی کېښود.

د ژمي لنډې ورځې او اوږدې شپې يو په بل پسې اوختې ، د زمرک په مور باندې د ناروغۍ موجونه بيا په اهتزاز راغلي وه.

زمرک پخپله هم سختې توخی نيولی وو ، مور يې هغه ته دوډې(د چرسو بوټی) په اوبو کې جوش کړې.

زمرک ته يې يووړې ، هغه ته يې اوويل:

- زويه دا مې درته جوش کړې ويې څښه توخی به دې ارامه شي.

د زمرک له سترګو اوښکې رواني شوې ، له ځان سره يې اوويل: رښتيا هم چې مور د الله ج ستر نعمت دی.

د هغې لاسونه يې ونيول:

- بابو زه ښه يم په ما څه نه کيږي ، خو زه ستا په اړه انديښمن يم ، که په تا څه وشول زه ژوند نه شم کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور یې د هغه په سر لاس کېښود ، شونډې یې وخوځېدې:

- زمرکه زویه چې ته راته ښه شې ، زه به په خپله جوړه شم.

ځانګه ورغله د دوی ترڅنګ کېناسته ، زمرک د دوړو جوش کړې اوبه پورته کړې ، په سر یې واړولې ویې څښلې.

مازیګر وو د مور وضعیت یې ډېر خراب وو ، هغې خپلو لمسیو ایمل خان او ځانګې ته ویل:

- زما ترڅنګ کینئ چېرته مه ځئ.

زمرک د باندې اوتی وو ، د مور ترڅنګ ورغئ ، ورسره کېناست مور یې هغه ته اوویل: زمرکه زویه په لمسیانو مې ډېر پام کوه ، وهې به یې نه که ودې وهل زه مې خپل حق درته نه بخښم.

زمرک وخندل: سمه ده بابو ستا خبره زه کله په ځمکه غورځوم.

د ورځې اخیري سلګۍ وې ، لمر خپل نیم ځان د غره ترشاه پټ کړی وو.

هرڅوک د خپلو کورونو په لور روان وو ، ځانګې چرګې راټولې کړې کوټکی ته یې د ننه کړې د کوټکی په ور پسې یې پرده وغورځوله د پاسه یې غټه تیږه پرې کېښوده.

د ماښام له لمانځه څخه وروسته زمرک کور ته راستون شو ، مور یې وکتله وضعیت یې خراب وو ، د سبا په تمه وو ، ترڅو مور یې ډاکتر ته بوځي ، یو خوا شپه بل خوا د ژمي یخ وو د موټرو تلل یکې ناشوني وه.

هغه په یو لټ بل لټ اوښتو ، خوب نه ورتلو د سبا راتلو ته بې صبره وو ، جیګ شو د مور کټ ته ورغلو ، ارامه وه ، د هغې په لیدو یې شکر اوویسته.

لږ څه یې زړه ارام شو ، د شپې اخره برخه کې یې سترګې سره ورغلې ویده شو.

سهار د ملا په اذان سره زمرک پاڅېدو ، لومړی د مور خواته ورغی ، هغه ارامه په خپل ځای پراته وه ، هغه غوښتل چې غږ پرې وکړي ، د لمانځه لپاره یې پاڅوي ، بېرته وګرځېد ، له ځان سره یې اوویل: بابو ښه ویده ده ، لږ به یې پرېږدم چې ارام وکړي ، کله چې له جومات څخه راغلم بیا به یې پاڅوم.

د جومات پر لور روان شو ، ناڅاپه یې زړه کې اندېښنه پیداشوه ، چې بابو خو هیڅ خوځیږي نه ، چې دا ولې!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ته ورننوړدې شو ، مور يې ساه نه باسله ، غږ يې پرې وکړ:

- بابو! بابو!

هغې ځواب نه ورکوه ، روح يې له تن څخه وتلی وو. زمرک چيغې کړې!

- بابو له ما څخه مه ځه زه له تا پرته ژوند نه شم کوی، هغه ژړل بيا د تورګل د تقدير خبره ورياه شوه اوښکې يې په لستوڼي پاکې کړې له ځايه پاڅيده ، د هغه په چيغو سره څانګه، ايمل خان او د هغوی مور راپاڅيدل ، هغوی هم په ژړا پيل وکړ.

زمرک ته ځان په دې ملامت ښکاريده ، چې ما بايد بابو پرون ډاکټر ته بوولې وای ، خو ده به بيا له ځان سره اوويل چې نه دا هرڅه په تقدير کې ليکل شوي دي ، زه ملامت نه يم

شيبه وروسته د جومات ملاامام او د کلي خلک د زمرک کور ته ورغلل ، ملا او نورو مشرانو هغه ته ډاډګيرنه ورکوله. هغه ته يې ويل مرګ حق دی مورې او تاسو يې بايد اومنو.

زمرک خپله مور خاورو ته وسپارله، په هغې يې قبر جوړ کړ ، خلک ترې کورونو ته روان شول.

***

د ژمي وروستی سلګی وې ، کوچيانو ډلې ډلې رمې د سرک په پراته پراخه سينه د ختيځ په لور بوولې.

د پسرلي پيل وو ، د غرونو په لمنو شين پرش غوړيده، ايمل خان د اوو کالو شوی وو ، زمرک هغه د کلي په منځني ښوونځي کې داخل کړ ، يو څه موده وروسته د ايمل ښوونکي نواب شاه سره مخ شو ، وار له مخه يې زمرک ته د هغه د استعداد په اړه اوويل. ښوونکی له ايمل خان څخه خوشحاله وو هغه ويل: - ايمل په ښوونځي کې ډېر لايق او ذهين زده کوونکی دی.

د ښوونځي لومړی کال يې پای ته ورسيده ، ايمل په لومړي ټولګي کې لوستل او ليکل زده کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت خپله د یادښتونو کتابچه ډکوله او مخ پر وړاندې روان وو ، وروسته یې نه کتل

هغه له پلار سره د پټو په کارونو کې مرسته کوله،

د دوی ژوند هم مخ په ښه کېدو وو.

د روژې اته ویشتمه وه ، ایمل خان له پلار څخه د اختر لپاره کالي او بوټان ، څانګې بنګړي او نکریزې غوښتې. زمرک مجبور شو ، چې د دواړو غوښتنې پوره کړي.

د ولسوالۍ بازار ته لاړ ، له ځان سره یې پنځه زره افغانۍ واخیستې ، د اختر شپې ورځې وې ، هرڅه ډېر قیمته وه، د عادي ورځو په پرتله دوه برابره قیمته شوې وه ، لومړې یې وړانګې او ایمل ته کالي، بنګړي ، نکریزې او بوټان واخیستل ، بیا یې د کور لپاره ټول شیان واخیستل ، په جیب کې ورسره شپیته افغانۍ پاتې شوې ، له ځان سره یې اوویل: توبه خدایه دا څه کفر دی ، نوره نړۍ کې دې ورځو کې توکي ارزانیږي دلته بیا خبره برعکس ده.

د شیانو پنډه یې شاته واچوله د ماسپښین لمانځه وخت وو ، د جومات پر لور روان شو د ایمل خان او وړانګې کالي او نوره پنډه هم ورسره وه. جومات ته ننوتو ، اودس یې وکړ.

جمعي ته یو څو دقې پاتې وې ، یو سړی جومات ته ننوت ګوډه پښه یې وهله ، بادامي سترګې یې په رانجه تورې کړې وې ، لاس کې یې توره کځوړه وه ، د جومات منځ ته لاړو ، د متې ترڅنګ کېناست کځوړه یې هملته کېښوده.

د جمعي وخت وو امام د لمانځه لپاره ودریده ، تکبیر اوویل شو ، سړی په اخیري قطار کې ودرېد ، ټولو د تکبیر لپاره لاسونه پورته کړل ، هغه له جومات څخه اووتو کځوړه یې همله پرېښوده.

امام له ولضالین وروسته سورة نسا دغه ایت تلاوت کړ.

وَمَن يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَآؤُهُ جَهَنَّمُ خُلِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا.

(ژباړه: پاتې شو هغه څوك كوم چې ، مؤمن په قصدي ډول اووژني، او دی د هغه له ایمان څخه خبر وي نو د هغه سزا دوزخ دی ، چې په هغه کښې به د تل لپاره استوګن وي، پر هغه د الله غضب او لعنت دی او الله د هغه لپاره لوی عذاب تیار کړیدی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې امام د رکوع لپاره ټیټیده ، د لمونځ کونکو په منځ کې ناڅاپي درز شو ، د ښار له ټولو ونو مرغۍ پورته شوې ، په ټول ښار کې وخشتناک غږ خپور شو ، د جومات دیوالونه په وینو سره شول ، د چت سپین رنګ د سوزیدلو غوښو ټوټو او وینو په سور رنګ بدل کړ.

چیغې فریادونه پورته کیدل ، ځینو د تشهد کلیمه تیروله او غړونه یې د تل لپاره چوپ کیدل ، د جومات په یوه کونج کې زګیروی پورته کیده ، یو کس په لړزندا غږ دا الفاظ ویل:

ـ وړانګې ، ایمله ما اوبښئ ، ستاسو کالي مې درنه وړل ـ وړانګې ایمله ما اوبښئ! ما اوبښئ!

څګیروی د زمرک وو وړانګه، ایمل خان او مېرمن یې سترګو ته تاویدل ، د دیوال ترخڼک پروت وو ، جامې یې په وینو سرې وې ، وروستی ساه یې اوویسته ، سترګې یې سره ورغلې او د ابدي دنیا پرلور لاړ ، په جومات کې چیغې او فریادونه وه ، ټول ښار د امبولانسونو اوازونو د غم په نغمو کې زنګوه ، وخشتناک غږ په ټول ښار او د ښار په ګاونډ کې وېره خپره کړې وه ، چاودنه دومره زوروره وه چې د کلي ماشومانو ته یې د یتیم کیدو او ښځو ته یې د کونډیتوب زیری وار له مخکې رسولی وو. باروتو په جومات کې دنګې ځوانۍ رانسکورې کړې ، سپین مخې مېرمنې یې بې اسرې کړې ، او د عزت ټیکری یې ورڅخه د کونډیتوب په سپیره باد یووړ.

د دوی په کلي کې ویر او ماتم وو. ډېرو د کورنۍ غړي له لاسه ورکړي وه ، چاته تر دې دمه پوره معلومات نه وه چې هغوی ژوندي دي که مړه!

د ایمل خان او ځانګې مور اندېښمنه وه.

په انګړ کې یوخوا بل خوا تاویدله ، د کور دروازې ته هرځلې ورتله ، ایمل خان ته یې غږ کړ:

ـ زویه!

ایمل خان د هغې ترخڼک راغی:

ـ مورې څه دې ویل ؟

مور یې هغه ته اوویل:

ـ باندې دروازې سره کېنه کله دې چې پلار راغی ماته اووایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اوویل:

ـ سمه ده مورې خو پلار به مې ماته کالي اخیستي وي؟

مور یې هغه په غېږ کې ونیو:

ـ هو زویه ، ولې به یې نه وي درته اخیستې!

ایمل د دروازې په لوري منډه کړه د پلار په تمه کېناست

څانګه به هم کله کله دروازې ته ورتله ، د خپل پلار د راتلو په تمه وه ، ایمل خان ته یې غږ کړ:

ایمله بابا مې نه ښکاري ؟

هغه ځواب ورکړ:

ـ نه تراوسه خو نه ښکاري ، ایمل خان هغه لارڅارله چې پلار به یې هر وخت کورته پرې راتلو.

د ولسوالۍ په روغتون کې اته ځلوېښت د مړو جسدونه وه ، ډېر ټپیان هم دغه روغتون ته وړل شوې وه ، ځینې سخت ټپیان مرکزي روغتونونو ته لیږدول شوې وه ، د ټولو مړیو جسدونه له پیژندګلوۍ څخه وروسته د هغوی کورنیو ته ورکول کیدل.

مازیګر وخت وو د ایمل خان دوی کلي ته نوولس جسدونه یووړل شول ، لومړۍ یې د کلي په عیدګاه کې کېښودل ، بیا یې جسدونه د هغوی کورونو ته د وړلو لپاره اوچت کړل.

ایمل خان وکتل ګڼ شمېر خلک د دوی کور په لور روان وه ، منډه یې کړه مور ته یې غږ کړ:

مورې زموږ د کور په طرف ډېر خلک راروان دي!

د مور زړه یې دربه شروع کړه ، هغه یې په غېږ کې ونیو.

څنډ وروسته د دوی په کور جنازه دننه شوه

د انګړ په منځ کې یې کېښوده ، د کټ لاندې خړو خاورو باندې د وینو څاڅکي بهیدل.

د ایمل خان مور له سره ټیکرۍ سپیرې سیلۍ یوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کټ په لیدو بې هوشه شوه ، ایمل خان او څانګه د کټ سرته ودریدل د پلار په لیدو یې ، چیغو ټول کلی وژاړوه

د جومات ملاامام ، ایمل خان په غیږ کې ونیو ، د ملا له سترګو اوښکې روانې وې

هغه له ځان سره ویل: په دې ډارېږم چې د څانګې او ایمل خان چیغې د الله تعالی د خفګان او قهر سبب نه شي ، او د دې دونیا په انسانانو کانې راګوزار نه کړي،

دغه مغروره انسانان د دونیا پرمخ د لږ واک او پیسو لاسته راوړلو لپاره داسې کارونه کوي چې د اسمان پرښتې هم وژړوي.

د کور په دیوالونو ناستو توتکو د غم نغمې غږولې.

د زمرک کټ د جنازې لپاره پورته شو د دیوالونو پرسر ناستې مرغی والوتې کټ یې له کوره بهر کړ د هدیرې پر لور یې یووړ.

جــنګه د اوښکو نه مووشرمیږه

لږ خو مو چېرته په قراره پرېږده

***

د زمرک د مرګ کال پوره شوی وو ، ایمل خان څانګه او مور یې د کاله په منځ کې یوازې اوسیدل ، د شپې پرمهال یې دروازې ته غټې تیږې ایښودې.

د کلي خلکو اوله کې له دوی سره مرسته کوله ، زکات او صدقه به یې دوی ته وروړه ، خو دغه مرستې ورځ تر بلې کمیدې ، تر کاله پورې دوی د خلکو په مرستو ګذاره کوله وروسته یې روزي ورو په ورو تنګیده.

ایمل خان د اتو کالونو شوی وو له ځان سره یې د کار کولو پرېکړه وکړه ، هغه په دې نه پوهیده چې کوم ډول کار وکړي چې د کور لپاره پیسې وګټي.

مازیګر یې د قدري کتاب واخیست ، جومات ته د درس ویلو لپاره لاړ ، هلته له یو بل هلک سره کېناست ، خپل منځ کې یې کیسې کولې هلک په جیب لاس د ننه کړ له جیبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاس د باندې اووت ، دواړو سره وخندل د هلک جامې ځو ځايه ګنډل شوې وې ، ايمل خان له هغه څخه پوښتنه وکړه:

- اباسينه دې ورځو کې ليدل کېږې نه چېرته يې؟

هغه ځواب ورکړ:

- ايمل خانه بازار ته ځم هلته کار کوم.

هغه بيا ترې پوښتنه وکړه څه ډول کار ؟

اباسين هغه ته اوويل بوټان رنګوم.

د ايمل خان په څيره کې مسکا خواره شوه ، له ځان سره يې اوويل:

- زه هم يو ځاى کې کينم بوټان به رنګوم ، د بوټانو رنګولو لپاره بورس او رنګ پکار وو ، هغه مورته ورغى غږ يې کړ: مورې!.هغې ځواب ورکړ: - زويه اوويه

ايمل اوويل:

- مورې کور کې بورس او رنګ شته؟

مور په حيرانى سره هغه ته وکتل:

- زويه بورس او رنګ باندې څه کوې ؟ مورې خو کله کور کې رنګ نه دى کړى نو بورس او رنګ به له کومه شي!

ايمل خان هغې ته مخامخ ودريد موسکى شو:

- مورې هغه بورس رنګ نه يادوم د بوټانو بورس رنګ يادوم.

مور يې د هغه پښو ته وکتل ، پلاستيک څپلى يې په پښو وې ، هغه ته يې اوويل:

- زويه دغه څپلى نه رنګ کېږي زه به يې درته اومينځم بيا به بيخي نوې شي

د ايمل خان شونډې وخوځيدې:

- نه مورې زه پرې دا نه رنګوم ، غواړم چې کار وکړم ، هغه د بر کور واله اباسين ، چې پلار يې زما له بابا سره يوځاى په جومات کې شهيد شوى وو ، هغه په بازار کې د خلکو بوټان رنګوي ، کور ته پيسې ګټي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور له سترګو يې اوښکې رواني شوې ، هغه يې په غېږ کې ونيو ، د زمرک هغه خبره ورپه ياد شوه ، چې ويل به يې ايمل خان زوی به مو يوه ورځ ډاکټر وي او ستا په لاس به يې د فشار ماشين ايښی وي ، هغې له ايمل خان څخه ټينګ لاسونه تاو کړي وه ، ژړل يې.

ايمل خان سپين لاسونه د هغې په مخ تېر کړل:

- مورې مه ژاړه هرڅه به سم شي.

ايمل خان کور لټ په لټ ولټوه ، يو زوړ بورس يې پيدا کړ خو رنګ يې پيدانکړ ، ډېر خفه وو د برندې په ژۍ باندې ناست وو ، د رنګ پيداکيدو په فکر کې وو ، د کور صندوقونه يې ولټول په صندوق کې يې يوه ګرده طلايي رنګه اوسپنه پيداکړه ، هغه يې واخيسته ورته يې وکتل ، په يو مخ يې انځور کښل شوی وو په بل مخ يې انګليسي توري ليکل شوي وه ، ايمل خان هغه جيب ته واچوله له ځان سره يې اوويل:

- دا به خرڅ کړم په روپيو به يې رنګ واخلم.

د ښوونځي بکس يې واخيست ، کتابونه يې ترې لرې کړل ، بورس او د کيناستو لپاره يې جاينماز واخيست په بکس کې يې واچول ، سهار شپږ بجې وې ، بکس يې شاته وتړه ، له مور څخه يې روخصت واخيست د ښار پر لور روان شو.

يو دوکان ته لاړ ، له جيبه يې اوسپنه راواخيسته دوکاندار ته يې وروړاندې کړه د اوسپنې په ليدو د دوکاندار سترګې رډې وختې ، د ايمل خان په څنګ کې يو بل کس ولاړ وو

بادامي سترګې يې په رانجه تورې کړې وې، ګرګتو اوږده (تاو رتاو) ويښتان يې درلودل پلن ببر لاسونه يې وه.

هغه د اوسپنې په ليدلو سره سترګې وځليدې ژر يې په ايمل خان غږ کړ! وراره ته دلته څه کوې! او دا اوسپنه دې څنګه راوړې؟ له لاسه يې ونيو ترڅو له دوکان څخه د باندې اوځي ، دوکاندار يې مخې ته ودريد په غوسه يې اوويل:

- ګوره دا زما دوکان دی ته نه شې کولی چې زما ګاک له ماڅخه بوځې.

سرې دوکاندار له غاړې څخه ونيو په قهر يې ورغبرګه کړه ، ګوره دوکانداره ستا به ګاک وي خو زما وراره دی اوسپنه يې له کوره پټ راوړې ، ته دې خوله سمه خوروه خپل حد دې وپيژنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل خان دواړو ته ردې ردې کتل ، دی هم دې ته هیران وو ، چې اوسپنه کې څه خبره ده ؟ چې دوکاندار پرې دومره ټینګار کوي.

هغه اوسپنه جیب ته واچوله له ځان سره یې فکر وکړ چې دې اوسپنه کې خامخه څه خبره شته ، چې دوکاندار او سړي سره پرې نیولې ، کوم کس چې هغه ته یې وراره ویلې ، لومړی ځل یې وو چې ورسره مخ کېږي.

دوکاندار دوی ته لاره ورکړه ، سړی ګوډ ګوډ روان شو ایمل خان یې له لاسه ونیو دواړه باندې اووتل ،ایمل خان له سړي پوښتنه وکړه:

ـ زه دې ولې د دې خرڅولو ته پرېنښودم؟

سړي هغه ته اوویل:

وراره ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: ایمل خان ، او ستا نوم څه دی؟

سړي اوویل: باز

هغه موسکی شو خوله یې وخوځیده:

ـ باز څومره ښه نوم دی.

باز ایمل خان ته مخامخ کېناست:

ـ ښه ایمل خانه دا اووایه چې دا اوسپنه د چا ده ؟

هغه ځواب ورکړ: د پلار مې.

ـ پلار دې چېرته دی ؟

ـ هغه کال مخکې مړ شو

ـ ولې ؟

ـ هغه جومات کې چې چاودنه وشوه هغه کې زما پلار هم وو.

د باز رنګ ژیړ واوښت توخی ونیوو ، ایمل خان هغه ته اوویل: څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اوویل: کومه خبره نه ده وراره هسې سینه مې لږه خرابه ده نو ځکه ټوخېږم ، بیا یې پوښتنه وکړه:

ـ کور او کورنۍ مو چېرته دي؟

ایمل خان ځواب ورکړ:کور مو متورخ کلي کې دی ،کور کې یوازې یوه خور او مور لرم.

ـ ښه نو دا اوسپنه دې ولې خرڅوله؟

هغه یوه شیبه غلی وو ، بیا یې شونډې خلاصې کړې

ـ باز کاکا دا څو ورځې کېږي کور کې د خوړلو لپاره هیڅ شی نه لرو ، مخکې به د کلي خلکو زکات او صدقه موږ ته راکوله ، خو اوس یې څوک نه راوړي.

باز بیا پوښتنه وکړه: خپل او خپلوان نه لرئ؟

ایمل خان اوویل: زما د مور ورونه پاکستان کې دي ، دا څوکاله کېږي خبر ترې نه لرو ، او یوه خور مې بله هم وه هغه واده شوې ده ، پخوا یې کندوز ته کډه کړې ، بیا چې کله په کندوز طالبانو حمله وکړه ، د دوی په کور بمبارۍ شوې وو ، وروسته زما پلار ورغلی وو ، خو کور کې یې څوک نه وه پیداکړي ، له هغې ورځې راهیسې مې خور ورکه ده ، خبر نه یو چې وژل شوې که له هغه ځایه یې کوم بل ځایه ته کډه کړې.

دواړه د لږ وخت لپاره غلي وه ، ایمل خان په خپلو خبرو سره چوپتیا ماته کړه:

کاکا ما غوښتل چې د اوسپنې په پیسو د بوټانو رنګ واخلم ، ترڅو ښار کې کار وکړم ، بوټان رنګ کړم ، او کور ته پیسې یوسم.

باز هغه ته اوویل:

ـ وراره ته اندېښنه مه کوه ، دا ماته راکړه زه تاته ډېرې پیسې درکوم کور ته شیان او د بوټانو لپاره رنګ پرې واخله.

ایمل خان یوه شیبه غلی وو له ځان سره یې اوویل چې اوسپنه قیمتي ده ځکه خو یې دا له ما غواړي.

هغه ته یې اوویل:

باز کاکا زه اوسپنه نه خرڅوم کور ته یې وړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړي مخ سور شو په غوسه يې اوويل: ولې لېږ مخکې دې دوکان ته د خرڅولو لپاره وړې وه اوس وايې چې نه يې خرڅوم!

ايمل خان غلی وو زړه نه زړه وو

باز هغه ته اوويل:

ـ هله دا ماته راکړه زه درته پيسې درکوم

اوسپنه يې لاس کې ټينګه نيولې وه ، هغه ته يې اوويل:

نه باز کاکا دا ما له کوره پټه راوړې ، مور مې نه ده خبره تاته يې نه شم درکولی.

سړي شاوخوا وکتل خلک وو دوکاندار هم د ديوال ترڅنګ ولاړ وو ، دوی يې څارل.

باز وخندل:

ـ سمه ده وراره مه يې راکوه خو کور ته يې يوسه چې بل چاته يې ورنه کړې.

باز جيب ته لاس کړ ، سلېز افغانۍ نوټ يې له جيبه راوويست هغه ته يې ورکړې.

شونډې يې وخوځيدې:

ايمله زويه دا سل افغانۍ واخله او اوسپنه درسره وساته چې ورکه يې نه کړې!

ايمل خان د پيسو په ليدو سره خوشحاله شو ، له هغه څخه يې کلکه غيږه تاو کړه ، باز د ايمل خان جيب ته کتل خو موقع ورته نه پيداکيده.

دواړه دوکان ته لاړل دوه ډوله رنګ يې واخيست سور او تور.

باز هغه د جومات ترڅنګ د يو دوکان مخې ته کېنوه ، دوکاندار ته يې غږ کړ:

سورګله په هلک پام کوه ، چې څوک يې درنه ونه څوروي

ايمل خان ته يې اوويل: ته به هره ورځ همدلته کېنې بل ځای کې دې خلک ځوروي ، دلته به سورګل دوکاندار درباندې پام کوي او ګوره بنه اوسپنه چاته وربنکاره نه کړې ځان سره يې کورته يوسه.

ايمل خان اوويل: سمه ده کاکا وړم يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز پاڅيده ، دوسمال يې له غاړې تاو کړ ، هغه ته يې اوويل:

- زه سبا بيا راځم ته به همدلته ناست وې ، سمه ده؟

- سمه ده کاکا زه همدلته راځم.

سړی ګوډ ګوډ روان شو ، ايمل خان په خپل ځای کېناست.

مازيګر شو د لمر سترګه په ټيټيدو وه ، ايمل اتيا افغانی تر مازيګره ګټلي وې ، سل افغانۍ نورې ورسره وې د موټرو هډې ته لاړ ډرايور ته يې اوويل:

- ماما ډاله کې څو روپۍ کرايه ده؟

ډرايور: شل افغانۍ.

ايمل خان ولاړ وو:

- ماما شل افغانۍ ډېرې دي لس افغانۍ درکړم؟

ډرايور وخندل: سمه ده زويه لس افغانۍ راکړه ډالې کې کېنه چې ځو.

ايمل خان ډالې ته وختو ، ډرايور کيلي تاوه کړه د موټر له سلنکسره تور لوګی اووتو ، ټايرونو حرکت شروع کړ

هغه کورته ورسيدو ، مور او خور يې د نغري ترڅنګ ناستې وې ، دېګ يې پرې ايښی وو ايمل خان سلام واچوه ، د مور ترڅنګ ورغی هغې ته يې اوويل:

- مورې پوهيږې نن ما څو روپۍ وګټلې؟

له جيبه يې پيسې راوويستې ، مورې يوسل اويا افغانۍ دي.

د مور له سترګو يې اوښکې رواني شوې. ايمل خان د باز او دوکاندار کيسه هغې ته وکړه ، مور يې اوسپنه ترې واخيسته هغه ته يې اوويل:

- زويه دادې ولې وړې وه؟ دا دې د نيکه مډال دی د داودخان حکومت هغه ته ورکړی وو ، په پلار دې چې څومره سختې هم راتله نو دا يې نه راخيستو.

هغه اوويل: مورې زه نه پوهيدم ما ويل چې هسې اوسپنه ده ښه شو چې باز راغی کنه نو ماخو په دوکاندار خرڅوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور یې پاڅیده مډال یې په سپین رنګي صندوق کې کېښود

ایمل خان د نغري ترخنګ ناست وو ، د غوښې بوی یې حس کړ ، شونډې یې وخوځېدې:

ـ مورې له بخار څخه د غوښې بوی راځي

ـ هو زویه غوښه ده

ایمل خان په حیرانی اوویل:

ـ مورې غوښه له کومه شوه؟

څانګې هغه ته اوویل:

ـ وروره غوښه د ملک اځک دین کشر زوی راوړه ویل یې چې ورور پسې مو خیرات کړی ، هغه چې تېر کال زما پلار سره یوځای جومات کې شهید شو.

ایمل خان اوویل: زه چې لوی شوم پلار پسې به هرکال خیرات کوم.

مور یې په ژړا شوه ، دواړه یې په غېږ کې ونیول.

ایمل خان او څانګه د بخار ترخنګ ناست وه ، مور یې انګړ کې پلاستیکونه ټولول ترڅو یې اور پسې کړي. څانګې هغه ته اوویل: وروره مور به مو وږې وي ما او تا کمه غوښه راخلو هغې ته ډېره ورکوو سمه ده!؟

ایمل خان له جیبه پیسې رایستلې وې ، څوځلې یې وشمیرلې.

څانګې ګګرو وېښتانو کې ګوتې وهلې له بخار څخه یې سترګې نه اړولې ، ناڅاپي درز شو د کوټې له کړکیو خړې دوړې ووتې ، مور یې چیغه کړه: ایمله! څانګې!

منډه یې کړه کوټه تورو لوګیو نیولې وه مور یې وکتل د غوښې بخار الوتی وو ، څانګې ژړل په سرو اوبو سوځیدلې وه ، ژر یې مور ته منډه کړه ایمل خان هم په اوبو سوځیدلی وو ، کوټه ټوله غوړو نیولې وه

بخار کې هیڅ هم نه وو پاتې ، د کوټې په غولې باندې د غوښې څو ټوټې پراتې وې ، مور یې هغه ټولې کړې په اوبو یې اومینځلې ، بیا یې دېګ ته واچولې اوبه یې ورسره ګډې کړې ، ښوروا یې ترې جوړه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سهار اووه بجې وې ایمل خان بکسه شاته واچوله ، د ښار په لور روان شو مور یې ترشاه پسې غږ کړ:

- زویه زما خبرې دې له غوږو څخه ونه باسې په ځان دې پام کوه

ایمل خان هغې ته اوویل: سمه ده مورې

سړک ته ورسید د سراچه موټر په ډاله کې سپور شو. موټر څو ځایه د سپرلی لپاره ودرید ، له څنډ وروسته موټروان د ښار په ګڼه ګونه کې غږ کړ:

- راورسیدو!!!

ټول ښکته شول.

ایمل خان هم له موټر ښکته شو ، پخوانی ځای ته لاړ

ماسپښین شو د لمانځه وخت وو خلک جومات ته تلل

ایمل خان یو ډډ غږ واورید.

- ایمله زویه زه راغلم.

هغه سترګې ورپورته کړې، باز وو ګوډ ګوډ راروان وو ، هغه ته یې ستړي مشي ورکړه ، باز د هغه په څنګ کې کیناست.

باز وپوښتل: وراره هغه اوسپنه دې یووړه؟

ایمل خان اوویل: هو کاکا مور ته مې ورکړه هغې صندوق کې کیښوده.

ــ هغه یې کوم ډول صندوق کې کیښوده ؟

ایمل خان د خبرې په اوریدو حیران شو ، خوله یې خلاصه کړه : څه؟

باز وخندل: مطلب مې دا وو چې د صندوق رنګ کوم ډول وو ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل هغه ته اوویل: دا پوښتنه دې ولې وکړه ؟

باز اوویل: ایمله زویه هغه اوسپنه له ځینو رنګونو سره حساسیت لري ، مطلب چې ځینې رنګونه ورته تاوان لري خرابوي يې.

ایمل خان اوویل:

ـ کاکا موږ کور کې دوه صندوقونه لرو یو خړ رنګ لري بل سپین هغه اوسپنه مې مور په سپین صندوق کې کېښوده.

ـ باز کاکا سپین رنګ خو تاوان نه لري؟

باز په بریتو لاس تېر کړ: نه نه سپین رنګ هیڅ تاوان نه لري همغه صندوق کې يې پرېږده.

باز پورته شو هغه ته يې اوویل: ګوره کومې خبرې چې ما او تا دلته کوو ته يې باید هیچاته هم ونه کړې.

ایمل د هو په بڼه سر اوخوځوه.

سړی روان شو ایمل خان ته يې سل روپۍ ونیولې ، هغه ترې واخیستې باز اوویل چاته مه وایه چې پیسې ما درکړي داسې اووایه چې ګټلي مې دي.

مازیګر شو ایمل خان تول شیان بکس ته واچول کورته يې د تلو تیاری نیوه د هدې په لور روان شو.

په لاره کې د سړک پر سر سپین ځنځیر پروت وو ، هغه ورتېټ شو په لاس کې يې واخیست ، نوی وو له چا لویدلی وو ، ایمل خان هغه جیب ته واچوه ، روان شو.

موټر ته وختو ډرایور نارې وهلې:

ـ هلی یو کس ، متورخ ته یو کس!

له لرې یو سړی ګوډ ګوډ راروان وو ډرایور ته يې غږ کړ ـ زه ځم!

د موټر دروازه خلاصه شوه سړی موټر ته وختو ، شاته سیټ کې کېناست ایمل هغه ولیدو ، باز وو له ډالې يې پرې غږ کړ!

ـ باز کاکا ته! ، ته زموږ کلي ته د څه لپاره ځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز اوویل: ایمله زویه هلته مې یو ملګری دی زوی ته یې کوژدن کړې هغه د ډوډۍ دعوت راکړی.

موټر روان شو ټایرونه یې په سرعت سره تاویدل، ډرایور راډیو ونیوه ، یوه چینل کې خبرونه وه هغه یې بدله کړه ، بله یې وړوله ، هغې کې د نغمې سندره لړیدلې وه ، هغه یې هم بدله کړه ، بله راډیو کې د سولې په اړه د شنونکو ترمنځ بحث وو ، یوه شیبه یې پرېښود ، بېرته یې دوهم ستیشن ته څپې بدلې کړې ، د نغمې سندره یې پرېښوده له څنډ وروسته یو کس غږ کړ:

ـ استاده همدلته برېک شه!

موټر ودرید سړي موټروان ته پنځوس افغانۍ ورکړې.

موټر بیا حرکت وکړ ، د ایمل خان کور راورسید هغه غږ کړ: زه همدلته کوزیږم!

باز هم ورسره ښکته شو ، خپله او د ایمل خان کرایه یې ډرایور ته ورکړه.

ایمل خان هغه ته اوویل:

ـ باز کاکا ته چېرته ځې؟ باز د بر کلي په طرف ګوته ونیوله.

ایمل خان له هغه څخه خدای په اماني واخیسته. باز تر هغې ولاړ وو چې ایمل خان د کور په دروازه د ننه شو.

ځانګه ناسته وه هغه پرې سلام واچوه هغې د سلام ځواب ورکړ.

ایمل خان پوښتنه وکړه: خورې مور مو چېرته ده؟

ځانګې اوویل: د ګاونډیانو کره تللې.

ـ د څه لپاره ؟

ـ د ګل ختو لور ناروغه وه د هغې پوښتنې ته ورغلې ده.

ایمل خان هغې ته یې اوویل خورې پوهیږې ما څه درته راوړي!؟

ـ نه ، نه پوهیږم ، څه دې راوړي؟

هغه جیب ته لاس کړ ، له جیبه یې ځنځیر راوویست ، هغې ته یې اوویل دا مې لاره کې پیداکړ له چا لویدلی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګې ځنځير واخيست په غاړه کې يې واچوه.

شيبه اووته ، مور يې کور ته راغله.

دوی مور ته ستړي مه شي اووې.

مور سره يې لاس کې کڅوړه وه ايمل خان پوښتنه وکړه: ـ مورې دا څه دي؟

هغې اوويل: ګل ختو دې خدای له غمونو ساتي له باغ څخه يې راته منې وشکولې هغه مې ترې راوړې.

او ويل يې چې سبا کورته درځم.

رڼا په تياره کيدو وه.

درې واړه له دسترخوان تاو شول ، ډوډۍ يې اوخوړه له لمانځه وروسته هرڅوک خپلو ځايونو ته د اوده کيدو لپاره پاڅيدل.

د شپې نيمايي برخه وه ، د غره په درو کې د ژويو اوازونو د شپې له خاموشی سره ساز غږوه ، د کلي سپيو غپل.

ځانګه، ايمل خان او مور يې په درانه خوب ويده وه.

درب شو د کاله له ديواله يو کس لاندې توپ کړ ، په انګړ کې يې ګوډه پښه وهله د کوټې په لور روان شو په لاس کې يې چاړه وه.

د کوټې دروازه يې خلاصه کړه ، د ننه شو ، د ځانګې په خوله يې دوسمال کېښود ، هغې پښې ړپولې مور يې راويښه شوه ، چيغه يې کړه: څوک يې!؟

له ځايه نيمه پاڅيدلې وه ، د چاقو ګذار پرې وشو همغه ځای کې بېرته اوغورځيده.

زګيروي يې کول بيا يې سينه کې د چاقو ګذار وشو زګيروي يې خاموش شول. ايمل خان خپل لټ بدل کړ سترګې يې وغړولې ، په سرې يې سترګې ولږيدې ، په هغه يې غږ کړ:

ـ ته !؟

سرې د چاقو ګذار وکړ ايمل خان ځای په ځای خاموش شو ، هغه ژر په شا قدمونه واخيستل ، د چاقو له سره سرې وينو په ځمکه ځاڅکې کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه یوې بلې کوټې ته لاړ ، سپین صندوق یې خلاص کړ ویې لټوه ، یوه ژیړه طلایي اوسپنه یې ترې واخیسته جیب ته یې واچوله.

له کوره اووت د شپې په اخره برخه کې خاموشه خاموشي شوه ، په جومات کې اذان وشو ، د کوچیانو رمې د لویدیځ په لور رواني وې ، خاوندانو یې د ډریه اچه په ویلو سره د سهار خاموشي ماته کړې وه.

لمر د غرونو په لمنو د ژیړ تیکري په څېر خوار وار پروت وو ، د ورځې لس بجې وې ایمل خان او مور یې په خپلو ځایونو پراته وه ، د مور له بستره یې وینو لاره جوړه کړې وه ، د ګاونډیانو ښځه راغله ، د کور دروازه یې ټک ټک کړه چا ځواب نه ورکوه.

د انګړ دروازه یې زور کړه ، خلاصه وه ، کور ته د ننه شوه غږ یې کړ:

ـ د ایمل خان مورې! غږ مې اورې؟ ګل ختو یم.

کور کې چوپه چوپتیا وه بیا یې غږ کړ:

ځانګې! وه ځانګې! د کوټې پر لور یې قدمونه واخیستل دروازه یې خلاصه کړه ، کوټه کې د وینو بوی وو هغه د وینو په لیدو وډاره شوه ، چیغه یې کړه!

ـ د ایمل خان مورې پاڅېږه! ایمل خان ته وروړاندې شوه

ـ ایمل خانه، ایمل خانه!

ایمل خان د لاس ګوتې اوخوځولې ، ښځې منډه کړه د خپل کور سړي یې خبر کړل ، د کلي امام ښځې او سړي د دوی کور ته ورغلل ، ملا ښځې ته ورننېږدي شو د لاس رګونه یې وکتل ساه یې نه ویسته ، هغه مړه شوې وه ، کلیوالو ته یې اوویل: ښځه مړه شوې. بیا یې ایمل خان وکتو غږ یې کړ: هلئ دا ژوندی دی. یوځوان منډه کړه موټر یې کورته د ننه کړ ، هغه یې ورپورته کړ د ایمل خان مور ښځو تیاره کړه ، کفن یې ورته تاو کړل

ټولو ځانګه لټوله خو ځانګه ورکه وه ، ښځو د کور په هره کوټه کې ولټوله د ځانګې درک نه کیده.

پېښې ټول کلیوال اندېښمن کړی وو هرچا سره دا پوښتنه وه چې دا کار به چا او ولې کړی وي!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل خان لس ورځې وروسته سترګې وغړولې ، مخې ته یې ډاکټر ولاړ وو ، د هغه شونډې وښوریدې:

- زه چېرته یم ؟ مور او خور مې چېرته دي ؟

ډاکټر یې په سر لاس تېر کړ:

- ارام اوسه زویه ، مور او خور دې همدلته دي لږ وروسته به راشي.

د ایمل خان ذهن ته د هغه شپې پېښه وریاد شوه ، چیغه یې کړه! مورې، خورې!

ډاکټر هغه ته اوویل: زویه مور او خور دې راځي ارام اوسه.

لږ وروسته د جنایي پېښو څیړونکی روغتون ته راغی د هغه ترڅنګ کېناست ، له هغه یې پوښتنه وکړه: ایمل خان زویه څنګه یې؟

ایمل خان غلی وو څه یې نه ویل ، څارنوال د هغه لاس ونیو بیا یې پوښتنه وکړه:

- زویه په هغه شپه څه وشوه ؟

ایمل خان ویریدلی وو ، له سترګو یې اوښکې بهیدې

شونډې یې خلاصې شوې ،ځوځلې یې اوویل:

- باز ، ګوډ باز!

څارنوال پوښتنه وکړه: زویه ګوډ باز څوک دی ؟

- ګوډ باز قاتل دی هغه زما مور اووژله.

څارنوال بله پوښتنه وکړه: زویه څنګه یې اووژله؟

ایمل خان هغه ته اوویل: په هغه شپه باز زموږ کور ته راغلی وو ، زما مور یې په چاړه اووهله ، کله چې ما هغه ولید نو زه یې هم په چاړه اووهلم ، په ژړا شو سلګو ونیوو ، څارنوال د هغه په سر لاس تېر کړ هغه ته یې اوویل: سمه ده زویه ژاړه مه یوه شیبه غلی وو بیا یې پوښتنه وکړه:

ښه تا باز مخکې پېژندو؟

ایمل خان هغه ته د باز پیژندلو ټول جریان اوویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې د سورګل خبره ورته وکړه ، چې هغه دوکاندار سورګل د باز ملګرى دى او د هغه دوکان یې ورته وښود.

څارنوال له ځایه پاڅیده د باز نیولو امر یې وکړ.

پولیسو هغه ځایونه ولټول ، چېرته چې باز ګرځیده خو پیدایي نه کړ ، وروسته یې سورګل ونیو څارنوال سورګل ته مخامخ کیناست ، له هغه څخه یې پوښتنه وکړه: ـ ته باز له کومه پیژنې ؟

سورګل اوویل:

باز ، باز څوک دی؟ زه یې نه پیژنم.

څارنوال مېز په لاس اووهه ، په غوسه شو هغه ته یې اوویل: ګوره سورګله ستا غونتې خلک زه دېر ښه پیژنم دروغ مه وایه ، که دې هرڅه راته صفا صفا ونه ویل نو بیا زه پوهیږم چې څنګه دې په خبرو راولم او بله دا چې قضیه درته جوړوم ، چې ته له باز سره په هر جرم کې شریک یې.

سورګل وډار شو ، هغه اوویل: څارنوال صیب یوه ورځ زما دوکان ته باز راغلی وو ، نور ملګري هم ورسره وه دې وخت کې دوکان ته د ښاروالی مامورین راغلل زما دوکان جواز نه درلودو ، د بندولو امر یې وکړ ، باز د دوی په وړاندې ودرید ، هغوی ته یې اوویل ، چې تاسو دوکان نه شئ بندولی ، دا دوکان زما دی ، یو چاته یې زنګ اووهه شیبه وروسته د ښاروالی مامور ته زنګ راغی ، تلیفون کې وغږیدو کله چې تلیفون قطع شو نو باز ته یې اوویل: ـ ښاغلیه ما تاسو نه پیژندی ، له هغه څخه یې بخښنه اوغوښته ، د ښاروالی کارکونکي زما له دوکانه اووتل په دې سره باز زما ملګرى شو هره ورځ به دوکان ته راتلو.

څارنوال پوښتنه وکړه باز چېرته اوسیږي؟

سورګل غلی وو.

څارنوال مېز د قلم په څوکه اووهه ، پوښتنه یې بیا تکرار کړه.

سورګل د باز اوسیدو ځای په اړه معلومات ورکړل

پولیسو د هغه د نیولو لپاره عملیات پیل کړل د باز ځای یې پیداکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه له کوره تاو شول ، باز تلویزیون ته ناست وو په تلویزیون کې د امېرخان (سکرېپټ سوپر هیرو فلم) لېډلی وو ، هغه ورته ځیر ځیر کتل.

د باز ساتونکو غږ کړ: قومندان صیب پولیس!

هغه زر له خپله ځایه پاڅید ، د ریموټ بټن یې اووهه تلویزیون یې خاموش کړ ، په کړکۍ کې یې وکتل د کور مخې ته یې پنځه رنجرې ولاړې وې.

په خپلو ساتونکو یې غږ کړ: ګورئ ډزې ونه کړئ ، ځانونه تسلیم کړئ!

کسانو یې هغه ته اوویل:

- په جینی څه وکړو؟

باز جینی ته وکتل ، هغه یې په څوکۍ کې کینولې وه. لاسونه او پښې یې تړلې وې.

هغه ژر منډه کړه دوسمال یې راواخیست ، د ځانګې په خوله یې کېښود هغه بې هوشه شوه.

باز خپلو کسانو ته امر وکړ: جینی لاندې زېرزمینی ته یوسئ هلته یې داسې پټه کړئ ، چې شیطان یې هم درنه ونه ګوري.

هغه د پولیسو مخې ته ورغی هغوی ته یې اوویل:

امر صیب دلته د څه لپاره راغلې یی!؟

پولیس اوویل: موږ ته ستا د نیولو امر شوی باید موږ سره خوزې ته لاړ شې.

باز وخندل

بیا یې اوویل: قومندان صیب ، نه رښتیا امر صیب ، ما څه کړي په کوم جرم زه باید حوزې ته لاړ شم ؟

پولیس اوویل: د دې پوښتنې ځواب به حوزې کې ترلاسه کړې.

د پولیسو مشر خپلو عسکرو ته امر وکړ:

کور تلاشي کړئ ، هرځای اوګورئ!

باز وروراندې شو ، هغه ته یې اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

امر صيب تاسو زما کور نه شئ تلاشي کولئ!

پوليس وخندل ، هغه ته يې اوويل: موږ له چا اجازه نه غواړو ، کور به تلاشي کوو ، که ستا زړه ښه وي يا بد ، موږ ته امر شوی او ته بايد قانون ته درناوی ولرې.

باز وخندل هغه ته يې اوويل: يوه شيبه !زه اوس اوګورم چې ته څنګه په ما قانون پلی کوې

ژر يې تليفون راواخيست ، غوږ ته يې نږدې کړ يو چا سره يې خبرې شروع کړې:

بلې قومندان صيب ، څنګه يې؟

په تليفون کې يې په زوره وخندل:

نه قومندان صيب ، خو يو کوچنی مشکل وو ، عسکر راغلي ، غواړي چې زما کور تلاشي کړي او وايي چې زه بايد حوزې ته ورسره لاړ شم.

له هغې خوا دې غږ راغی ، باز ته يې اوويل: ته ورکړه تليفون! چې دا څوک دی؟

باز تېليفون د پوليسو امر ته ورکړ.

امر تيليفون غوږ ته نږدې کړ:

- بلې څوک يی ؟

له هغې خوا پرې غږ شو: قومندان ذکي.

د امر رنګ سور شو ، ژر يې اوويل:

قومندان صيب څنګه يې؟ امر کوئ ،څه خدمت وکړو ؟

قومندان ذکي هغه ته اوويل: د باز کور تلاشي نه کړئ او هغه حوزې ته يونسئ!

د پوليسو امر ژر په عسکرو غږ کړ:

- د کور تلاشي مه کوئ

- تيليفون کې يې اوويل سمه ده قومندان صيب په سترګو ، نور څه خدمت وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلیفون قطع شو باز ته یې ورکړ ، هغه خپلو پولیسو ته امر وکړ: سره راټول شئ حرکت کوو!

باز وخندل ، پولیس ته یې اوویل: څنګه دا د قانون په کومه ماده کې شته چې په یو تلیفون دې عملیات کنسل شي؟ګوره ښه د باز په مخکې د قانون خبرې مه کوه ، زما په وړاندې قانون مانون انتن نه ورکوی.

او که موږ سره چای څکئ بیا نو راځی ، باز میلمانو ته د سترګو په منځ کې ځای ورکوي

د پولیسو امر هغه ته وکتل ، شونډې یې وخوځیدې ، هغه ته یې اوویل: له مانه خو د یو خاین په لاس وژغورل شوې له خدایه به دې څوک ژغوري ، په هغه ورځ چې ټول انسانان د هغه پر وړاندې راټول وي ، ته به هلته څه کوې!؟

پولیس سره راټول شول ، رنجرو ته وختل د رنجرو تر شاه خړې دوړې جګیدې ، په ګردونو کې پناه شوې.

د باز یو کس هغه ته مخامخ ودرید په لوړ غږ یې اوویل: ـ واه قومندان صیب واه ، نن خو ته وژغورل شوې.

ټولو سره وخندل ، باز په بربټو لاس تیر کړ شونډې یې وخوځیدې ، ویې ویل: په دې سیمه کې چې باز وي ، مچ هم د هغه له اجازې پرته هوا ته نشي پورته کیدی ،ټولو وخندل ، یوکس اوویل:

قومندان صیب په هغه جینی څه وکړو ؟

باز اوویل: نن یې څوومه ورځ ده ؟

دوی ځواب ورکړ: دوولسمه

باز بیا اوویل: زړه مو غواړي چې دیارلسمي ته یې هم پریږدو!؟

کسانو یې اوویل: قومندان صیب ستا امر ته په تمه یو.

باز هغوی ته اوویل:

ـ کار یې خلاص کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کاله په بر سر کې يې يوې کوټې ته لاس اوږد کړ کسانو ته يې اوويل: هغه کوټه ګورئ ، د هغې کوټې په منځ کې ژورې کندې ته يې ګذار کړئ ، چې د قيامت په ورځ هم نه شي راپاڅيدئ.

ټولو اوويل: سمه ده قومندان صيب.

****

لس کاله وروسته:

باز تلويزيون ته ناست وو ، په تلويزيون کې د فرار از زندان سريال شروع وو کوټه د سيګرټو لوګو نيولې وه

د ډزو اوازونه شول ، د هغه يو کس په منډه کوټې ته ورغی ، هغه ته يې اوويل:

قومندان صيب پوليس ، پوليس!

باز وخندل ، په برېتو يې لاس تېر کړ ، کسانو ته يې امر وکړ ډزې مه کوئ ، پرېږده چې راشي د پوليسو مخې ته ورغی ، په لوړ غږ يې اوويل:

ـ لکه چې چکر ته مو زړه شوی يا مو د کور چرګان وږي شوې د دانو اخيستو لپاره راغلې يی ، که څنګه دې خوا غلط شوې ياستی؟

د رنجرې له مخکې سيټ څخه دنګ ځوان ښکته شو تورې چشمې يې له سترګو لرې کړې ، غټې شنې سترګې ، سپين پوستکی او خړ ويښتان يې درلودل.

د باز په لور يې قدمونه واخيستل ، باز ته يې اوويل:

ـ تا به پخوا چرګانو ته داني ورکولې ، اوس وار رارسيدلی چې د خپلو دانو بدله درته زه در کړم.

باز وخندل ، قومندانه! ستا غونتې چرګان زما بدله نشي راکولی!

قومندان د باز لاس تاو کړ ، له خولې يې چيغه ترې اوويسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز اوویل:

ـ ته ما پېژنې چې زه څوک یم؟ د دې کار حسابي درسره خامخه کوم.

قومندان په خندا شو ، باز ته یې اوویل: تاخو زه پېژنم چې د یوڅو ګیداړانو مشر یې او له یو څو غټو ګیدړانو سره اړیکه لرې ، خو ته ما نه پېژنې ، چې زه څوک یم؟

باز اوویل: قومندانه چې ته هرڅوک یې د خپل ځان لپاره به یې ، باز تراوسه پورې خپل پلار ته هم ټیټه نه ده ویلې ، ته نو بیا څوک یې!؟

قومندان موسکی شو ، هغه ته یې اوویل:

ـ بازه دا ځلې ته تېروتی یې ، ته له داسې چا سره اوختی یې ، چې پوره لس کاله یې له تاڅخه د غچ اخیستو اور په زړه کې بل وو ، نن به په دغه اور یخې اوبه توی کړم.

باز هغه ته وکتل ، ویې خندل.

قومندان هغه ته اوویل:

ته پوهېږې چې زه څوک یم!؟

زه ایمل خان یم ، ایمل خان

هغه چې لس کاله وړاندې تا ورڅخه مور او خور واخیستل.

د باز سترګې ردې وختې د مخ رنګ یې تور شو ، هغه ته یې اوویل: ته خو ما وژلی وې ،نو بیا دلته!؟

ایمل خان اوویل: زه ستا د وژلو لپاره ژوندی پاتې شوم او دلته ستا د وژلو لپاره راغلی یم.

اوس اووایه چې خور مې چېرته ده؟

باز وخندل هغه ته یې اوویل:

څه! خور دې ، خور دې یادوې!؟ هغه هلته کوټه کې ده.

ایمل خان د کوټې په لور منډه کړه

په ژړه شو چیغه یې کړه! خورې زه راغلم ، ایمل خان ورور دې راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز لاندې لاس وغځوه د بوټ څخه يې واړه توپانچه وويسته ، د ايمل خان په لور يې ونيوه ، يو پوليس هغه ته پام شو په باز يې ډز وکړ ، هغه په مټ ولګيدو توپانچه يې له لاسه ولويده.

په ډز سره ايمل خان شاته وکتل ، خو ونه دريد کوټې ته ننوت کوټه کې يې غږونه کړل:

ځانګې خورې! خورې ته چېرته يې ؟

زه يم ، ايمل خان.

خو چا غږ نه کوه ايمل خان له کوټې څخه د باندې اووت له بغل څخه يې توپانچه واخيسته ، د باز په لور روان شو.

باز په زوره خندل: ايمله بچو خور دې پيداکړه؟

ايمل خان له ډيرې غوسې سور اوښتی وو ، باز ته ورنږدې شو چيغه يې کړه!

قاتله خور مې چېرته ده؟ په هغې دې څه وکړل؟

باز په مسخره يې ډول هغه ته ويل:

ـ خو کوټه کې ده کنه ، قسم دی چې کوټه کې وي.

ايمل خان بيا کوټې ته منډه کړه ، کوټه کې يې څوک پيدا نه کړل.

هغه باز په ځمکه ګذار کړ ، د باز په ټيټي ځای يې پښه کېښوده ، په هغه يې چيغه کړه: اووايه خور مې چېرته ده؟ کنه مغزه دې شيندم.

باز سترګې ورپورته کړې ، ايمل ته يې اوويل:

ـ خور دې کوټه کې ده ، خو که غواړې ځان سره يې بوځې ژوندی يې نشې بيولی ، يوازې هډوکي به يې له ځان سره يوسې ، موږ هغه راوسته څو شپې مو وساتله خو نور يې موږ ميلمه پالنه نه شوای کولی ، کوم ځای ته چې بايد تللی وای هغه ځای ته مو وليږله.

د ايمل خان له سترګو اوښکې راغلې ، په باز يې د سوکانو او لغتو ګذارونه وکړل ، په هغه يې چيغې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ قاتله زه تا ژوندی نه پرېږدم

پولیسو ایمل خان ونیو ، هغه ته یې داډ ورکوه او د ارامیدو سپارښتنه یې ورته کوله

ایمل خان څو شیبې له تولو لرې ولاړ وو ، باز د رنجرې تایر ته تکیه وهلې وه ، لاسونه یې شاته تړل شوي وه له خولې یې وینې بهیدې.

هغه ایمل خان ته غږ کړ: راشه چې له نورو دې خبر کړم.

یو پولیس وروړاندې شو ، هغه ته یې اوویل: خوله دې بنده کړه.

باز اوویل:

ـ زه غواړم له ایمل خان سره خبرې وکړم.

پولیس ایمل خان ته ورغی ، هغه ته یې اوویل:

ـ قومندان صیب مجرم کس غواړي له تاسره خبرې وکړي. ایمل خان ورغی د هغه مخې ته کېناست ، باز هغه ته اوویل:

ـ ایمل خانه واوره ، چې له نورو دې خبر کړم ، په دې خو ته هم پوهېږې چې مور او خور دې ما دوزخ ته لیږلې خو په دې نه پوهېږې ، چې پلار او تره دې چا دوزخ ته لیږلي؟

ایمل وروړاندې شو ، سترګې یې له قهره ډکې وې ، هغه ته یې اوویل: ستا مطلب څه دی! غواړې چې څه اووایې؟

باز په خندا شو ، هغه ته یې اوویل: پلار او تره دې هم ما دوزخ ته لیږلي ، مطلب دا چې ما وژلي ما.

ـ کله دې چې تره له کابل څخه راتلو په کوم موټر کې چې هغه وو ، ډرایور یې زموږ کس وو ، هغه موږ ته زنګ اووهه ، چې غوښنه مو دروان کړي همله ورديږئ ، چې درته ویې سپارم ، له غوښې څخه یې مطلب ستا تره وو ، کله چې سیدکرم ته راورسیدل ، موږ په لاره کې ورته مخکې شوو ، هغه مو نه وژلو خو ډېر شالا انسان وو ، هغه په موږ دزې وکړې ، زما بل ملګری یې تپي کړ ، وروسته مو هغه ونیو او په دا سر سر مو اوویشت ، په لاره کې د پوستې کوم قومندان چې وو هغه سره ما معامله کړې وه ، داسې چې هغه به ماته خنډ نه جوړوي او زه به ورته هره ورځ د ترلاسه شوې مال نیمایې برخه ورکوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پاتي شوه د پلار خبره دې ، کوم بم چې په جومات کې والوت هغه ما طالبانو ته د پنځه ویشت لکه کلدارو په بدل کې ځای پر ځای کړی وو ، او په هغه جومات کې ستا بدبخته پلار هم وو ، چې اسمان ته یې وزرې پورته شوې.

ایمل خان په ژړا وو هغه ته یې ویل:

قاتله، قاتله دا ته څنګه انسان یې په اوجود کې دې زړه دی که کوم بل څه دي!؟

په لاس کې یې توپانچه وه له ډېرې غوسې یې لاسونه رپیدل ، د توپانچې ماشه یې کش کړه.

باز چیغې کړې!

- نه ، ته ما نشې وژلی ، زه غواړم د قومندان ذکي سره وغږېږم.

ایمل خان اوویل:

- ستا وخت پای ته ورسید عزرایل نن ستا میلمه دی ، او په جهنم کې به د قومندان ذکي سره وغږېږې.

له عسکر څخه یې د باز توپانچه واخیسته ،د باز په سر یې ونیوله ، هغه ته یې ویل:

- ته قاتل یې د ډېرو انسانانو په وینو دې لاسونه سره دي د ژوندی پاتې کیدلو وړ نه یې ، که ستاسو غونتې انسانان په نړۍ کې نه وای ، دنیا به د مینې ځای وو، ژوند به له محبته ډک وو.

د توپانچې ماشې ته یې فشار ورکړ ، په ځمکه درب شو

سرې اوغورځید ،.د باز له بدن څخه ساه اووته

ایمل خان غږ کړ: عسکره!

عسکر په منډه ورغی: امر کوه قومندان صیب!

ایمل خان هغه ته اوویل:

د دې سړي په دوسیه کې ولیکه چې د پولیسو له ورتللو مخکې یې ځان وژنه کړې وه.

پولیس اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده قومندان صیب ، امر مو پرځای کېږي.

ایمل خان د کوټې پر لور لاړ ، د کوټې تل یې رابرسېره کړ د انسان هډوکي او کوپړۍ پکې پراته وه.

د کوپړۍ لاندې د اوسپنې سپین ځنځیر وو.

ایمل خان دیوال ته تکیه اووهله.

د ځنځیر په لیدو تېر وختونه ورياد شول ، د ڠانګې هغه خوشحالي چې ده ورته ځنځیر ورکړی وو ، ورياده شوه له سترګو یې اوښکې بهیدې.

د ڠانګې هډوکي يې له ځایه ټول کړل، د پلار، مور او تره قبرونو ترڅنګ یې ښخه کړه.

ایمل خان د دوی په قبرونو ودريد او ویل یې:

ـ ڠانګې، مورې، پلاره، کاکا نن ما ستاسو قاتل اووژه. زه پوهېږم چې نن به ستاسو روحونه ارام شوې وي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو لوستونکو!!!

خپلې نیکې مشورې مو په لاندې ادرسونو را سره شریکولی شئ:

د موبایل شمیره - ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

فېسبوک پاڼه - Faizullah Amin

واټس اپ شمیره ـ ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

ایمیل ادرس – Aminafghan1999@gmail.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library